

**MÀSTER INTERUNIVERSITARI DE SEGURETAT DE LES TECNOLOGIES DE LA
INFORMACIÓ I DE LES COMUNICACIONES (MISTIC)**

TREBALL FINAL DE MÀSTER

“NOUS REPTES EN LA TUTELA DE LA PROPIETAT INTEL·LECTUAL”

Alumne: MARTÍ TABERNER SALAS

Consultora: ESTHER MORON LERNA

GENER 2014

Resum

A la societat actual, els diferents avenços tecnològics han fet canviar en molt pocs anys la forma d'entendre molts de conceptes dins l'entorn digital, així com els models de negocis de moltes empreses. En aquest treball és centrà en abordar com ha afectat l'evolució de la tecnologia amb els drets de propietat intel·lectual de les obres culturals. Com la normativa que regula la propietat intel·lectual s'ha hagut d'adaptar a aquests canvis que poden vulnerar els drets dels autors, que fins fa poc no estaven present a les lleis encarregades de regular-ho.

Aquesta adaptació de la normativa ha suscitat una gran problemàtica entre els defensors dels drets d'autors i els usuaris de les obres culturals, ja que ambdós interpreten que s'estan vulnerant els seus drets.

Índex de continguts

CAPÍTOL I

1. Introducció	5
2. Normativa de la propietat intel·lectual	5
Els tractats internacionals	5
Normativa europea	6
Normativa Nacional	7

CAPÍTOL II

1. Introducció	13
2. Els avenços tecnològics i la propietat intel·lectual	13
3. Canvis a la normativa de propietat intel·lectual per la evolució tecnològica	16

CAPÍTOL III

1. Problemàtiques actuals sobre la propietat intel·lectual	20
Plagi a blogs d'Internet	21
Problemàtica amb els DRM	22
Problemàtica amb la distribució d'obres a través d'Internet	24

CAPÍTOL IV

1. Disposició Final Quarantena Tercera de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible	30
Continguts de la Llei Sinde-Wert.....	30
Funcionament de la Llei Sinde-Wert.....	33
Crítica a la Llei Sinde-Wert.....	35
2. Altres reformes de la propietat intel·lectual.....	37

Conclusions del treball.....	39
-------------------------------------	-----------

Bibliografia i referències consultades	40
---	-----------

Format del Treball

Aquest treball està dividit en quatre capítols en els qual es tracta una temàtica diferent però lligada entre sí. Aquest capítols són:

1. CAPÍTOL I: S'identificarà quins són els diversos instruments jurídics, és a dir, la diversa normativa que existeix en Dret espanyol, que tutela els drets de propietat intel·lectual.
2. CAPÍTOL II: S'exposarà en quina mida les noves Tecnologies condicionen el model de regulació de la propietat intel·lectual. Es tracta de reflexionar sobre si els canvis tecnològics incideixen d'alguna forma en la regulació de la propietat intel·lectual, és a dir, en els drets i obligacions que les lleis estableixen en regular la propietat intel·lectual.
3. CAPÍTOL III: S'identificarà les principals fonts de perill que, actualment, se susciten per a la propietat intel·lectual i quins problemes es plantegen.
4. CAPÍTOL IV: Es valorà críticament les reformes introduïdes per la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, en la seva Disposició Final Quarantena Tercera.

CAPÍTOL I

IDENTIFICACIÓ DELS DIVERSOS INSTRUMENTS JURÍDICS ESPANYOLS QUE TUTEL·LEN ELS DRETS DE PROPIETAT INTEL·LECTUAL

1. Introducció

En aquesta primer capítol s'introduirà dins el marc normatiu espanyol que tutela la propietat intel·lectual, tant les pròpies lleis espanyoles com els tractats internacional que regulen aquesta activitat, i que Espanya en forma part. S'explicarà quin objectiu segueix cada normativa.

Per començar a introduir-se en el tema, la propietat intel·lectual és un terme utilitzat per definir una sèrie de drets de caràcter personal i/o patrimonial que atribueixen a l'autor i a altres titulars la disposició i explotació de les seves obres i prestacions. Cal mencionar que a la resta de països europeus i del món, el terme de propietat intel·lectual ho defineixen com a "drets d'autor", per tant quan a Espanya es diu propietat intel·lectual és sinònim de drets d'autor.

Per tant no convé mesclar la propietat intel·lectual (com a drets d'autor) amb la propietat industrial, ja que aquesta darrera fa referència a les patents i models d'utilitat, signes distintius i dissenys, tot relacionat amb la indústria. Aquesta té les seves pròpies lleis i organismes diferents a la de la propietat intel·lectual. Cal dir que a nivell internacional la propietat intel·lectual inclou tant la propietat industrial la propietat intel·lectual (referent als drets d'autor).

Tenim doncs que els drets d'autor fan menció a les creacions dels mateixos, aquests poden ser per exemple obres literàries i artístiques, poemes, obres de teatre, obres musicals, pel·lícules, dibuixos, fotografies, escultures, etc.

2. Normativa de la propietat intel·lectual

2.1 Els tractats internacionals

Per començar amb la normativa, s'explicaran els tractats Internacionals més importants o de referència als quals Espanya en forma part.

- Conveni o Tractat de Berna, de 9 de setembre de 1886 per a la Protecció de les Obres Literàries i Artístiques.
Fou el primer i el més reconegut Tractat internacional sobre la protecció dels drets d'autor sobre obres literàries. Ha estat modificat en varies ocasions, la darrera l'any 1979. Aquest tractat ofería a les obres dels autors, tenir a cada un dels països contractants del Tractat les mateixes proteccions que les del país origen de l'obra.
- Conveni de Ginebra, de 29 d'octubre de 1971, per a la Protecció dels Productors de Fonogrames contra la reproducció no autoritzada dels seus Fonogrames.
S'entén com a fonograma qualsevol fixació sonora dels sons d'una execució o altres sons. En aquest Conveni els Estats contractants es comprometen a protegir als productors de fonogrames que siguin nacionals dels altres Estats contractants contra la producció de còpies sense el consentiment del productor, així com les

importacions d'aquestes còpies o altres distribucions al públic sense la aprovació del productor (autor).¹

- Conveni que estableix la Organització Mundial de la Propietat intel·lectual (OMPI), fet a Estocolm el 04 de Juliol de 1967.
En aquest Conveni es decideix constituir la OMPI una organització internacional que sorgeix de la unió de molts països arreu del món amb un objectiu clar: "Mantenir i millorar el respecte per a la propietat intel·lectual arreu del món, mitjançant la cooperació amb els Estats membres i demés parts interessades", és un organisme que forma part de la ONU (Organització de les Nacions Unides).²
- Tractat de la OMPI sobre Drets d'Autor, adoptat a Ginebra el 20 de desembre de 1996. Té l'objectiu d'actualitzar la normativa i la necessitat d'introduir noves normes internacionals i aclarir la interpretació de certes normes vigents a fi de proporcionar solucions adequades als interrogants plantejats per nous esdeveniments econòmics, socials, culturals i tecnològics.³
- Acord per el que s'estableix la Organització Mundial del Comerç (OMC), fets a Marrakech el 15 d'Abril de 1994 (Annex 1C Acord sobre els Aspectes dels Drets de Propietat Intel·lectual Relacionats amb el Comerç – ADPIC).
Aquest acord sorgeix per establir relacions de recolzament mutu entre la OMC i la OMPI i altres organitzacions internacionals competents en matèria de drets de propietat intel·lectual. Els objectius són entre d'altres; provisió de normes i principis adequats relatius a la existència, abast i exercici dels drets de propietat intel·lectual relacionats amb el comerç; provisió de procediments eficaços i àgils per a la prevenció i solució multilateral de les diferències entre els governs i els seus sistemes jurídics nacionals.⁴

2.2 Normativa europea

Pel que a fa a normatives que afecten als membres de la Unió Europea són les conegudes com a directives Europees. Entre les més conegudes que fan referència a la propietat intel·lectual o drets d'autor són les següents⁵:

- Directiva 96/9/CE del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de març de 1996, sobre la protecció jurídica de les bases de dades.
L'objectiu d'aquesta directiva és donar una homogeneïtat a la normativa de bases de dades dels diferents Estats en quant als drets d'autors, ja que les diferents legislacions de cada Estat poden tenir com a efecte impedir la lliure circulació de mercaderies i serveis en la Comunitat si en les legislacions dels Estats membres existeixen diferències respecte a l'abast i les condicions de protecció dels drets.
- Directiva 2001/29/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de maig de 2001, relativa a l'harmonització de determinats aspectes dels drets d'autor i drets afins als drets d'autor en la societat de la informació.
En aquesta directiva es preveu la creació d'un mercat interior i la instauració d'un

sistema que garanteixi que la competència dins del mercat interior no sigui falsejada. L'harmonització de les normatives dels Estats membres sobre els drets d'autor i drets afins als drets d'autor contribueix a la realització d'aquests objectius.

- Directiva 2004/48/CE del Parlament Europeu i del Consell de 29 d'abril de 2004 relativa al respecte dels drets de propietat intel·lectual.
Aquesta directiva pretén fomentar el mercat interior dins la Comunitat europea, per això cal garantir que el Dret substantiu de propietat intel·lectual, que actualment forma part en gran manera del patrimoni comunitari, s'apliqui de manera efectiva en la Comunitat. Referent a això, els mitjans de tutela dels drets de propietat intel·lectual tenen una importància cabdal per a l'èxit del mercat interior.
- Directiva 2009/24/CE, del Parlament Europeu i del Consell, d'abril de 2009 relativa a la protecció jurídica de programes d'ordinador. Estableix l'obligatorietat de protegir els programes d'ordinador com a obres literàries, amb un termini mínim de protecció harmonitzat de 70 anys, reconeixent als seus autors (que poden ser persones jurídiques, si la legislació de l'estat ho permet), els drets de reproducció, transformació i distribució.

2.3 Normativa Nacional

2.3.1 Jerarquia de la normativa espanyola

Abans de seguir amb la normativa pròpia d'Espanya amb referència a la propietat intel·lectual, s'explicarà breument la jerarquia de les normes dins el sistema jurídic espanyol, és a dir en cas de que certes normes o lleis tractin el mateix tema amb diferències sobre la regulació del mateix quina prevaldrà sobre l'altre, d'aquí ve el principi de jerarquia normativa (definida a la Constitució Espanyola a l'article 9.3). Diu el següent:

1. Una norma de rang inferior no pot anar en contra el que disposa una altra que tengui rang superior. Per tant si es dona, per a un mateix supòsit, la possibilitat d'aplicar dues normes diferents i que no proporcionen igual solució a l'assumpte, prevaldrà sempre la norma de rang superior, que serà l'aplicada.
2. Una norma posterior deroga a una norma anterior d'igual rang. Per exemple si en un cas són aplicable dues normes de mateix rang, la norma que s'hagi establerta en darrer lloc serà la norma a aplicar.
3. Una llei especial preval enfront d'una llei general.

Una vegada explicat aquests casos, es pot observar el principi de jerarquia normativa a la següent taula:

1. Constitució Espanyola
2. Normativa comunitària (Reglaments i Directives comunitàries)
3. Tractats Internacionals (Convenis OIT)
4. Lleis (Lleis Orgàniques i Ordinàries)
5. Normes amb rang de Llei (Reial Decret-LLei, Reial Decret Legislatiu)
6. Reglaments (Reial Decrets, Ordres ministerials, Circulars, Instruccions, etc.)

En primer lloc hi ha la Constitució espanyola de 1978 que és la norma de l'ordenament jurídic espanyol que ocupa la posició principal i per tant preval a la resta de normes. A partir de la Constitució, s'adapta l'Ordenament jurídic espanyol i el resta de normes es construeixen a la seva empara i sota la seva inspiració.

En segon lloc hi ha la normativa comunitària de la Unió Europea directament aplicable tant els Reglaments com Directives comunitàries adoptades per l'Estat espanyol.

En tercer lloc, hi ha els tractats internacional en els qual Espanya n'ha acceptat la seva inclusió i per tant formaran part del seu ordenament intern.

En quart lloc hi ha les lleis com a normes pròpies espanyoles tant sols subordinades per la Constitució, poden ser Lleis Orgàniques com Ordinàries.

En Cinquè lloc hi ha les normes que no són Lleis però si tenen el mateix rang, com poden ser els Reials Decrets-Llei o els Reials Decrets Legislatiu, ja sigui com a mesura extraordinària per donar una legislació a certs temes urgents, i simplement per regular una determinada matèria.

I en el darrer lloc hi ha la resta de normes com puguin ser els Reials Decrets, Ordes de les Comissions Delegades el Govern, Ordes ministerials, Circulars, Instruccions d'autoritats inferiors, etc.

2.3.2 Normativa nacional sobre propietat intel·lectual

En aquest apartat s'explicarà les principals normatives espanyoles que afecten a la propietat intel·lectual. Com són la Constitució Espanyola (CE), la Llei de Propietat Intel·lectual (LPI), la Llei de Serveis de la Societat de la Informació i Comerç Electrònic (LSSICE) i el Codi Penal (CP).

Constitució Espanyola (CE)

A la Constitució Espanyola de 1978 es fan varies mencions a la propietat intel·lectual o relacionat amb ella, ho fa en els següents articles:

Article 20 (apartat 1b)

Es reconeixen i protegeixen els drets:

- b) A la producció i creació literària, artística, científica i tècnica.

Article 33

1. Es reconeix el dret a la propietat privada i a l'herència.
2. La funció social d'aquests drets delimitarà el seu contingut, d'acord amb les lleis.
3. Ningú podrà ser privat dels seus béns i drets sinó per causa justificada d'utilitat pública o interès social, mitjançant la corresponent indemnització i de conformitat amb el que es disposa per les lleis.

Article 149 (apartat 1 9ª)

1. L'Estat té competència exclusiva sobre les següents matèries:

9ª Legislació sobre propietat intel·lectual i industrial.

Llei de Propietat Intel·lectual (LPI)

Aquesta normativa ve regulada per el "Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual" aprovat per el Reial Decret Legislatiu 1/1996, de 12 abril de 1996.

Aquesta norma va derogà tota una sèrie de lleis anteriors, com va ser l'antiga llei de propietat intel·lectual Llei 22/ 198, de 11 de novembre, entre d'altres. De la mateixa manera des de 1996 fins avui en dia aquesta Llei ha sofert varies revisions i modificacions de la mateixa.

La Llei de Propietat Intel·lectual va ser posada en marxa l'any 1987 i ha estat reformada varies vegades (1992, 1996, 2006) i està previst que aquest mateix any (2013) torni ser reformada (ja hi ha l'avantprojecte de Llei, conegut popularment com "Llei Lassalle").

La LPI regula els drets d'els creadors d'obres originals, sigui quin sigui el tipus d'obra, i també regula els drets d'els qui realitzen actuacions o produccions protegides per la llei, (com els titulars de drets de propietat intel·lectual però que no són els autors de les obres).

La LPI conté 167 articles distribuïts en 4 llibres. Els continguts són els següents:

- Llibre I: Explica la definició i tot el que envolta als drets d'autor, tot el referent a les obres (obres i títols originals, obres derivades, bases de dades, etc.), com els drets d'explotació de l'obra (reproducció, distribució, etc), dret moral, límits d'ús de les obres (reproduccions i còpies privades, gravacions), transmissió dels drets d'autor, normativa sobre les obres audiovisuals i cinematogràfiques, règim jurídic sobre els programes d'ordenador.
- Llibre II: Explica els drets de artistes intèrprets o executants (la persona que

representi, canti, llegeixi, reciti, interpreti o executi en qualsevol forma una obra), els drets dels productors de fonogrames, els drets dels productors de les gravacions audiovisuals, drets de les entitats de radiodifusió, dret “*sui generis*” sobre les bases de dades.

- Llibre III: Explica la protecció que tenen els drets reconeguts en aquesta Llei, com per exemple les indemnitzacions, causes criminals. També menciona els requisits i obligacions de les entitats de gestió dels drets d'autor.
- Llibre IV: Explica l'àmbit de l'aplicació de la Llei, és a dir, aquí va dirigida la propietat intel·lectual, qui són els beneficiaris de la Llei.

Com s'ha comentat la LPI ha sofert modificacions, de les darreres han estat la Llei 25/2009 que ha modificat els articles 147, 148, 151, i 155, on fa referència a les entitats legalment constituïdes per a gestionar drets d'explotació de propietat intel·lectual, ja que hauran d'obtenir l'autorització per part del Ministeri de Cultura, aquestes entitats no podran tenir ànim de lucre.

Per altra banda la Llei 2/2011 d'Economia Sostenible, de 5 de març, modifica també l'article 158 de la LPI, aquest canvi també es coneix com a “Llei Sinde” en nom de la promotora (Ángeles González Sinde) del canvi legislatiu i Ministre de Cultura en aquell moment (2011). Pel que fa a l'article 157, indica la creació d'una Comissió de Propietat Intel·lectual, dins el propi Ministeri de Cultura que exercirà les funcions de mediació i arbitratge de la present Llei, així com també vetllarà, en l'àmbit de les competències del Ministeri de Cultura, per la salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual enfront de la seva vulneració pels responsables de serveis de la societat d'informació.

La regulació de la propietat intel·lectual ve regulada per un costat la normativa civil on s'engloba la LPI i per l'altre la normativa penal (o Codi Penal). El primer dels casos és l'instrument a través del qual s'ordena com pot exercir-se i arbitrar-se el dret de propietat intel·lectual. En canvi el Codi Penal s'encarrega de castigar els casos o activitats delictives més greus que vulneren el drets tipificats per la LPI i els seus corresponents castigs.

Llei Orgànica 10/1995, del Codi Penal, (Modificada per la Llei Orgànica 15/2003, de 23 de novembre)

Pel que fa a la propietat intel·lectual, en els supòsits més greus que infringeixen els drets identificats per la LPI, està tipificada en els articles 270, 271 i 272 del Codi Penal, castigant-se amb penes de presó i multa.

-Article 270

És on es tipifica les activitats que són considerades il·legals i que afecten a la propietat intel·lectual i que a més seran castigades amb presó de 6 mesos a 2 anys i multa de 12 a 14 mesos, són les següents activitats:

1. Es castigarà a qui amb ànim de lucre i perjudici de tercer, reproduïxi, plagii, distribueixi o comuniqui públicament en tot o en part, una obra literària, artística o científica, (...) sense l'autorització dels titulars dels corresponents drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris.

2. Es castigarà a qui intencionadament exporti o emmagatzemi exemplars de les obres, produccions o execucions al fet que es refereix l'apartat anterior sense la referida autorització.
3. Es castigarà els que importin intencionadament aquests productes sense aquesta autorització, tant si aquests té un origen lícit com a il·lícit al seu país de procedència.
4. Es castigarà qui fabriqui, import, posi en circulació o tingui qualsevol mitjà específicament destinat a facilitar la supressió no autoritzada o la neutralització de qualsevol dispositiu tècnic que s'hagi utilitzat per protegir programes d'ordinador o qualsevol de les altres obres.

-Article 271

També es considera il·legals les següents accions contra la propietat intel·lectual castigats amb penes de 1 a 4 anys i multa de 12 a 14 mesos:

1. Si el benefici obtingut posseeixi especial transcendència econòmica.
2. Si els fets revesteixin especial gravetat, atenent el valor dels objectes produïts il·lícitament o a l'especial importància dels perjudicis ocasionats.
3. Si el culpable pertany a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que tingués com a finalitat la realització d'activitats infractores de drets de propietat intel·lectual.
4. Si s'utilitza a menors de 18 anys per cometre aquests delictes.

- Article 273

Indica que la responsabilitat civil des delictes tipificats per les anteriors articles seran regits per la Llei de Propietat Intel·lectual relatives al cessament de l'activitat il·lícita i a la indemnització de danys i perjudicis.

Llei de Serveis de la Societat de la Informació i Comerç Electrònic (LSSICE)

Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic és la primera llei que s'aprova a Espanya pel que fa referència a l'entorn d'Internet, tot i que no es tracta de la pròpia Llei de propietat intel·lectual com s'ha vist anteriorment sí que intervé de manera directa i indirecta en molts continguts d'aquesta, i més amb els avenços tecnològics actuals que amenacen certs aspectes de la propietat intel·lectual.

La LSSICE està formada per 45 articles distribuïts en set títols, a continuació es mencionaran els diferents títols d'aquesta Llei:

1. El primer títol defineix les Disposicions generals, i estipula que l'objecte de la llei és la regulació del règim jurídic dels serveis de la societat de la informació i de la contractació per via electrònica, referent a les obligacions dels prestadors de serveis.

2. En el segon títol defineix la Prestació de serveis de la societat de la informació i estableix "Principi de lliure prestació de serveis" tot i que es defineixen els casos on els òrgans competents podran adoptar mesures per a la seva interrupció. També es recull les obligacions i règim de responsabilitat dels prestadors de serveis, juntament als codis de conducta que seran impulsats per les diferents administracions públiques.
3. El tercer títol es centra en les comunicacions comercials per via electrònica, aquestes hauran de ser clarament identificables i indicar la persona física o jurídica que la realitza, estant prohibits els correus exclusivament publicitaris o promocionals que no hagin estat sol·licitats.
4. En el quart títol es defineixen els contractes realitzats per via electrònica, aquests s'hauran de regular per l'ordenament jurídic.
5. En el quint títol es tracta sobre la solució judicial i extrajudicial de conflictes, en cas de la judicial el mecanisme de solució és l'acció de cessació, i en el cas de l'extrajudicial són les juntes d'arbitratge.
6. En el sisè títol fa menció a la informació i control, on els prestadors de serveis podran consultar informació a les autoritats competents, així aquestes autoritats podran realitzar les inspeccions de control oportunes.
7. El setè títol, està dedicat a les principals infraccions i sancions. Hi ha diferents graus d'infracció: molt greus, greus i lleus; i les sancions que es deriven vendran definits per sis criteris: intencionalitat, termini de temps de la infracció, reincidència, naturalesa i quantia de perjudicis, beneficis obtinguts i volum de facturació de la infracció.

CAPÍTOL II

INCIDÈNCIA DELS CANVIS TECNOLÒGICS EN LA REGULACIÓ DE LA PROPIETAT INTEL·LECTUAL

1. Introducció

Durant els darrers 20 o 30 anys els avenços tecnològics han format part de la nostra vida i la societat els ha anat adoptant e integrant dins el dia a dia. Especialment pel que fa la indústria relacionada amb la informàtica, telecomunicacions i electrònica (entre d'altres) ha evolucionat molt ràpidament en els darrers temps, i ho segueix fent avui en dia. Aquests canvis tecnològics han produït una revolució dins la societat a tots els nivells, tant a nivell d'oci, empresarial, cultural i social.

Aquesta evolució tecnològica ha produït un canvi de 360 graus a molts de models de negoci de les empreses i també del model d'oci o cultural dels particulars. Això implica una regulació de la normativa existent en moltes matèries que fins el moment no estaven regulades ja que no existia una problemàtica. Per exemple pel que fa els delictes telemàtics, fins no fa molts anys era quasi impensable que algú des de un ordinador amb connexió a Internet des de casa seva fos capaç d'estafar a milers de persones o de robar els diners dels comptes bancaris. A causa dels avenços informàtics de les TIC s'han hagut de modificar la legislació o la regulació de certes lleis per adaptar-les als nou canvis tecnològics.

En certa manera el mateix ha succeït amb la propietat intel·lectual i les lleis que la regulen, s'han hagut de modificar o afegir nous conceptes, noves apreciacions, per tal de protegir els drets sobre obres de caràcter intel·lectual. Per tant els avenços de les TICs obliga a la regulació de la normativa de propietat intel·lectual a anar de la mà de la realitat i del que la societat (tant autors de les obres com usuaris de les mateixes) demanda dia a dia. En els següents apartats anomenarem quins canvis tecnològics afecten o estan relacionats amb la manera en la qual es protegeixen els drets d'autor de les obres intel·lectuals.

2. Els avenços tecnològics i la propietat intel·lectual

Des de fa anys la tecnologia ha anat evolucionant constantment i produint nous models de negoci, que evidentment també afecta a la manera d'entendre la propietat intel·lectual. Això ha fet que s'hagi anat modificant els significats d'aquests conceptes o de quin ha de ser l'abast que ha de regular la normativa que protegeix els drets d'autor, ja que el progrés tecnològic és evident e imparable.

Hi ha certs aspectes tecnològics que podem destacar que tenen una especial rellevància pel que fa la propietat intel·lectual. En podem destacar els següents:

- **La digitalització dels continguts:** Des de fa anys es dur a terme una digitalització dels continguts en diferents suports físics i no físics (com per exemple en el núvol). Ja des de l'època dels "cassettes" s'enregistraven les cintes d'àudio (música, programes de ràdio, etc.) o en cintes VHS per a les pel·lícules, vídeos o imatges, en aquest cas era un enregistrament analògic i no digital, i per tant es podia copiar o distribuir en certes limitacions (s'havien de tornar enregistrar, copiar o clonar en un altre suport físic). Posteriorment sorgiren els suports físics digitals on els quals proporcionava la possibilitat de ser reproduïda, enregistrada, copiada o clonada de manera senzilla i ràpida dintre de

dispositius digitals (ordinadors, reproductors de vídeo i d'àudio, dispositius telefònics, tablettes, etc.).

Per tant amb l'era digital s'ha passat d'un model més material físic a un model digital on es desvincula aquest suport físic de l'obra i ja no té perquè en formi part directament. La digitalització ha produït que qualsevol informació o contingut es converteixi en simples uns i zeros (sistema binari en la qual treballen i processen la informació les màquines digitals) que fan pràcticament impossible tenir un control absolut sobre aquesta informació original.

A més sorgiren els sistemes de compressió d'arxius digitals, per exemple gràcies al grup MPEG on estableix estàndards per a l'àudio i el vídeo, cosa que permet comprimir els arxius amb molt menys espai i amb una bona qualitat, cosa que afavoreix a la digitalització de les obres, al seu emmagatzemament i a la seva distribució (especialment a través de xarxes de comunicacions).

- **Distribució de la informació:** Una altre activitat que ha canviat molt els darrers anys ha estat el fàcil accés a la distribució de continguts o d'informació, gràcies preferentment a l'expansió d'Internet, juntament amb la reducció de costos d'equips electrònics i de la proliferació de multitud de programari (*software*) que permeten realitzar multitud d'activitats o accions amb la informació o continguts. També ha ajudat el fet de la compressió dels continguts tant de sistemes de vídeo, àudio o altres documents de paper, cosa

Vull fer especial menció a la generació de continguts i a la distribució de la mateixa arreu d'Internet. Fins fa poc pràcticament Internet era amb la seva gran part una font d'obtenció d'informació generada per uns pocs (mitjans de premsa online, portals webs d'empreses i particular o personals, fòrums de comunitats d'usuaris, entre d'altres) i a les quals accedia la gran majoria dels usuaris per obtenir-ne informació de qualsevol tipus. Però especialment amb l'arribada i popularitat de les xarxes socials i altres portals com Youtube (de vídeo) i de blogs personals ha fet canviar la tendència de tant sol rebre informació a un model de tant de generació com recepció continua de continguts per part de tots els usuaris.

Així doncs, tenim que amb aquests nous models, la distribució de continguts també està molt estès dintre de la comunitat d'Internet. Existeixen molts de programes o *software* que facilita la distribució de quasi qualsevol contingut entre la comunitat d'usuaris d'Internet a nivell mundial. En aquest sentit podem distingir diferent programari que s'utilitza avui en dia per a la compartició o emmagatzematge de fitxers i documents (tant propis com externs) amb drets d'autors/*copyright* o sense.

Per una banda existeix programari utilitzat generalment de manera pròpia o privada per els usuaris com l'aplicació *DropBox*, considerada una eina de compartició de fitxers i documents en el núvol, tant de caràcter privat o públic. Un altre exemple similar és el *Google Drive* (tot i que aquest sí que es gairebé d'ús privat exclusivament).

Per altra banda existeix programari per un ús de compartició de fitxers i documents utilitzats principalment per un intercanvi d'informació de manera directa entre 2 usuaris o més simultàniament, són els coneguts com programes P2P (*Peer-to-peer*) com per exemple els coneguts Edonkey, eMule o BitTorrent, entre d'altres. Aquests tipus de programes han propiciat que part dels usuaris l'utilitzin per intercanviar fitxers o arxius el seu contingut del qual està subjecte a protecció de drets d'autors, cosa que ha generat polèmica entre els partidaris i detractors d'aquests programes.

Dins aquest tipus de programes o serveis d'emmagatzematge/compartició d'arxius també hi ha els famosos portals de descàrregues directes, les quals són portals web associats a servidors que allotgen qualsevol tipus d'arxiu per part dels usuaris i que ho poden fer públic (o no) a la resta d'usuaris. Aquest portals webs també són usats habitualment per a la compartició d'arxius que vulneren la protecció de drets d'autors de les obres. Sobre aquesta problemàtica d'aquestes activitats en parlarem més endavant en aquest treball.

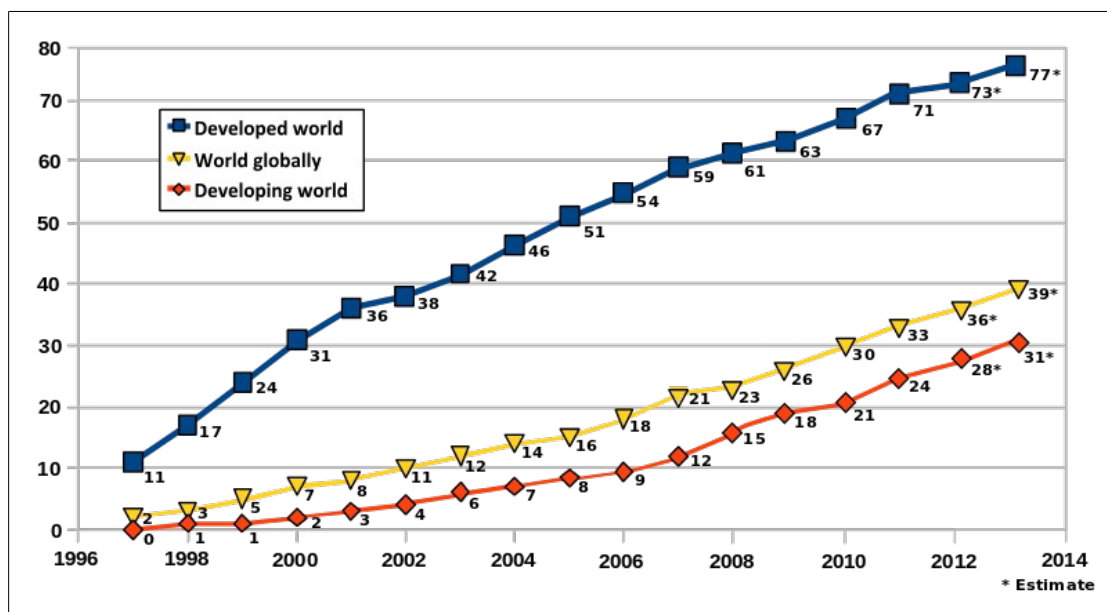
- **Accés a Internet:** Internet com a unió entre xarxes distintes ja existeix des de l'any 1969 amb el projecte de Defensa dels govern dels Estat Units amb la xarxa "Arpanet". Però no va ser fins els inicis dels 90 quan es va començar a fer popular entre les xarxes existents d'ordinadors amb l'aparició de les primeres pàgines web. Però el "boom" a nivell mundial (al manco dintre dels països més desenvolupats) a tots els nivells socials: culturals, empresarials, polítics, oci, etc, va ser a finals dels anys 90 fins a l'actualitat i amb una projecció imparabile cap al futur⁶.

L'auge d'aquest servei prové d'una baixada de costos a causa de la gran demanda que hi ha hagut i de l'amplia oferta d'operadors de telecomunicacions que han ofert aquest servei a nivell mundial, amb una expansió de múltiples tecnologies d'accés a la xarxa de banda ampla com ara, fibra òptica, cable coaxial, ADSL, satèl·lit, xarxes sense fil (com ara el Wimax o l'ús del 3G o 4G per a la telefonia mòbil) que permet oferir les necessitats de diferents usuaris. També és evident que s'ha generat una idea dins la societat actual que ha fet augmentar la necessitat de les persones a tenir aquest servei per no quedar obsoletes, tant a nivell professional com a nivell personal.

Internet ha fomentat una comunicació entre les persones de qualssevol part del món que fa una anys pareixia quasi impensable, i a part de comunicar-se permet, generar continguts, compartir-los, comentar-los, o vendre'ls, entre d'altres, a qualsevol persona, empresa, govern, etc, si així es desitja.

Aquesta comunicació entre persones, ha permès que s'hagin creats múltiples formes de negoci sobre Internet, de fet moltes empreses han hagut de renovar la seva forma de vendre, comunicar-se, publicitar-se, etc, per tal de adequar-se a les noves tendències com és el món globalitzat de Internet.

Per fer-nos una idea del seu creixement i de com han hagut d'adaptar-se els models de negoci (incloses les obres culturals i els drets d'autor sobre les mateixes), podem veure en la següent imatge de com ha crescut el nombre d'usuaris que tenen accés a Internet arreu del món, ja sigui mitjançant múltiples dispositius com tabletas, telèfons mòbils, ordinadors, portàtils, televisions (Smart-TV), consoles de videojocs, etc, durant els darrers anys.

Imatge: Percentatge d'usuaris amb accés a Internet.

Font: *International Telecommunications Union, Geneva. Retrieved 4 de April de 2012*

A l'anterior imatge podem observar com actualment hi ha aproximadament més del 75% de la població dels països desenvolupats que són usuaris d'Internet. Aquest fet evidentment no passa inadvertit per quasi ningú i ajuda a veure el ràpid creixement que ha tingut Internet dintre de la societat en menys de 20 anys.

En resum, tot plegat i gràcies a l'evolució tecnològica condiona molts de factors com poden ser:

- L'elaboració de la normativa de propietat intel·lectual.
- El nombre d'obres intel·lectuals o béns existents al mercat.
- La distribució d'aquestes obres.
- Les formes d'accés als continguts digitals de les obres per part dels usuaris.
- El model de negoci que produeix aquesta evolució tecnològica.

3. Canvis a la normativa de propietat intel·lectual per la evolució tecnològica

Tots els canvis tecnològics que han sorgit en els darrers anys juntament amb els nous canvis que sorgiran en un proper futur, han fet canviar la visió que es tenia sobre la propietat intel·lectual i del que havia de protegir i de quina manera ho havia de fer. Aquests canvis han afectat als diferents elements que intervenen en una obra intel·lectual, com són: els propis autors de l'obra, els intermediaris, i els usuaris.

Es pot dir que per una part tenim el grup dels autors i dels intermediaris, que tenen una visió similar, i per l'altra banda tenim els usuaris finals que reben o "consumeixen" la obra. En el primer dels casos la tecnologia i la digitalització de continguts ha generat una millora tant en la qualitat de les obres com amb l'eficàcia i eficiència de l'edició i de la distribució dels productes fins als usuaris finals. És a dir hi ha múltiples canals per poder copiar (legalment) les obres i editar-les per tal de distribuir-les fàcilment. Per exemple des de la creació física

del contingut de l'obra dintre milers de suports físics (com els CD, DVD, blu-ray, etc..) fins a suports en el núvol com descàrregues des de portals webs de la pròpia obra per part dels usuaris (acceptant les condicions d'ús que imposa l'autor o distribuïdor del contingut).

En els segons dels casos tenim els usuaris que també tenen una àmplia manera de poder adquirir les obres, juntament amb la facilitat de poder-ne fer còpies per el seu ús privat. Però tot això, amb els avenços tecnològics ha provocat una fàcil distribució de les obres per tot el món, evidentment té els seus avantatges però implícitament dur paral·lelament a una distribució conjunta de les obres amb possibles vulneracions de dret d'autor per part de tercers.

Per intentar pal·liar els afectes que generen vulneracions de drets d'autor per part de tercers, tant els propietaris dels drets com les productores o agències que tenen els drets d'explotació de les obres intel·lectuals han intentat posar mesures tecnològiques per tal d'evitar la vulneració d'aquests drets de les obres. Entre aquestes mesures hi ha la Gestió Digital de Drets o DRM (en anglès *Digital Rights Management*). El funcionament d'aquests mecanismes o tecnologies de control DRM funcionen permetent als distribuïdors del contingut electrònic controlar l'accés a la visualització de continguts tant si és material imprès, música o imatges, amb algun tipus de codificació personalitzada. Les "claus" individuals per a la visualització o escolta del contingut es proporcionen a tot aquell usuari final que hagi comprat els drets, la qual cosa generalment inclou limitacions sobre la còpia, impressió i redistribució.⁷

Però el principal problema que s'ha trobat l'ús dels DRM entre d'altres, ha estat la pròpia tecnologia, ja que gràcies a ella la comunitat d'usuaris o consumidors ha estat capaç de fer-la inútil, i poder evadir fàcilment el control d'aquests mecanismes. Al final les mesures de restricció d'aquests serveis acaben sent simples pedres en el camí que dificulta l'accés o la distribució de les obres entre els usuaris, però no les restriccions d'ús o de control per les quals estan dissenyades.

Una vegada comentat els diferents avenços tecnològics i part de la problemàtica que hi ha amb les possibles vulneracions de drets d'autors de les obres, ens podríem plantejar si la normativa que ha de regular la propietat intel·lectual de les obres ha de tenir en compte l'evolució tecnològica que es va produint dins la societat i que afecten de manera directa o indirecta sobre els drets d'autors, doncs la resposta hauria de ser afirmativa. De fet al llarg dels darrers anys així ha estat, i s'han anat afegint o modificant conceptes o definicions de termes que afecten a la propietat intel·lectual.

Si revisem part de la normativa podem anomenar uns quants exemples de canvis en la legislació, d'aquesta manera podem observar com s'han anat introduint nous canvis a causa de certs aspectes provocats per l'ús de la tecnologia dintre de la societat que afectaven a la propietat intel·lectual.

A continuació s'anomenen alguns canvis a la normativa de la propietat a causa de certs canvis a la tecnologia.

- Anys 1996-1998. *Llei 5/1998, de 6 de març, d'incorporació al Dret espanyol de la Directiva 96/9/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 11 de març de 1996, sobre la protecció jurídica de les bases de dades.*
En aquest es defineixen els primers usos i proteccions que cal donar a les bases de dades de qualssevol tipus de format.
- Any 2006: *Llei 23/2006, de 7 de juliol, per la qual es modifica el text refós de la Llei*

de Propietat Intel·lectual, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1996, de 12 d'abril.

En aquesta Llei es modifiquen múltiples articles de la Llei de Propietat Intel·lectual, i en molts casos a causa de la tecnologia i de la problemàtica que hi havia. Podem anomenar, entre molts canvis, la creació/modificació dintre del LLIBRE III (De la protecció dels drets reconeguts en aquesta Llei) dels següents apartats:

- TÍTOL V. Protecció de les mesures tecnològiques i de la informació per a la gestió de drets.
- Article 160 Mesures tecnològiques: actes d'elusió i actes preparatoris.
- Article 161 Límits a la propietat intel·lectual i mesures tecnològiques.
- Article 162 Protecció de la informació per a la gestió de drets.

En aquest cas s'introdueixen nous conceptes i límits de protecció de les obres culturals que poden tenir pel que fa a les mesures tecnològiques (com podria ser el cas dels DRM).

- Anys 2009: *Directiva 2009/24/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'abril de 2009, sobre la protecció jurídica de programes d'ordinador (Versió codificada) Text pertinent a efectes del EEE.*

En la qual es modifica el contingut de la antiga Directiva 91/250/CEE del Consell, de 14 de maig de 1991, sobre la protecció jurídica de programes d'ordinador. On es dóna una major protecció pel que fa als drets d'autors de les obres de *software*.

- Anys 2013: *Projecte de Llei Orgànica per la que es modifica la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

En aquest projecte de Llei (no està aprovada encara) entre d'altres temes es determina que les pàgines web d'enllaços a obres que vulneren els drets d'autor es consideren il·legals (cosa que fins ara no ho eren). Es pot resumir en el següent text del propi projecte de Llei ⁸ :

“En aquests casos l'ordre de retirada de continguts disposada per l'autoritat judicial estarà referida tant a la retirada dels arxius que continguin les obres o prestacions protegides com a la dels enllaços o altres mitjans de localització de les mateixes.”

Com s'ha pogut observar en alguns dels exemples anteriors, la normativa (des de Directives europees fins al Codi Penal espanyol) ha estat modificada a causa de certs avenços tecnològics que han fet sorgir nous problemes i noves necessitats a les parts involucrades dins l'ús d'una obra intel·lectual, com poden ser els propis autors, els editors, distribuïdors, usuaris etc. És evident que la normativa no pot donar l'esquena a la realitat, i es podrà discutir si la normativa castiga en excés o afavoreix excessivament a uns o els altres. També es pot discutir si arriba amb massa tardança (poden passar anys) ja que la tecnologia avança a un ritme molt més elevat que la normativa en regular aquests canvis que poden afectar a la propietat intel·lectual.

La problemàtica ve a partir de la regulació que es fa en matèria de propietat intel·lectual, ja que fa uns anys els costos per la creació, edició i distribució de les obres culturals eren molt alts, (quan el model es basava en l'elaboració d'un format físic). Aquest fet va produir que la

indústria del sector hagués d'invertir molts diners, però a canvi es necessitava que això estàs regulat per la normativa i que protegís els drets dels autors i dels seus interessos. En canvi avui en dia tot aquest costs són molt més baixos gràcies a l'evolució tecnològica, hi ha fet que les necessitats dels usuaris hagin canviat i la manera d'adquirir o consumir les obres culturals també ho hagi fet. D'aquí a la problemàtica de la propietat intel·lectual, on la normativa tendeix a protegir a les necessitats de la indústria a causa de l'evolució tecnològica, però en certes ocasions sembla que restringeix cada cop més els drets dels usuaris per accedir a una obra cultural.

Resumint, podem dir que actualment (i ja fa una sèrie d'anys) el tema de la propietat intel·lectual ha deixat de ser una tema d'especialistes i s'ha iniciat un debat en el qual l'opinió pública demanda que el caràcter expansiu de la propietat intel·lectual no es converteixi en un obstacle per a les noves oportunitats d'accés i distribució de la cultura que l'evolució tecnològica proporciona. És evident que és necessita d'un consens entre els interessos dels creadors, distribuïdors i usuaris de la cultura. Durant el treball veurem alguns aspectes problemàtics que hi ha entre les diferents parts juntament amb la modificació de la normativa, com és el cas de les reformes introduïdes per la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, en la seva Disposició Final Quarantena Tercera.

CAPÍTOL III

PRINCIPALS FONTS DE PERILL QUE ACTUALMENT SE SUSCITEN PER A LA PROPIETAT INTEL·LECTUAL

1. Problemàtiques actuals sobre la propietat intel·lectual

Actualment existeixen diferents problemàtiques respecte a vulneració de drets d'autors d'obres culturals. A continuació es realitzarà un resum d'algunes activitats que susciten perills per a la propietat intel·lectual. Es centrarà en el plagi (a blogs d'Internet), els sistemes DRM o la problemàtica suscitada amb l'intercanvi d'arxius protegits amb sistemes *peer-to-peer* (p2p).

1.1 Plagi a blogs d'Internet

El plagi, si busquem la definició del Diccionari de la Llengua Catalana de l'IEC ho defineix com: "Part d'una obra d'altri inserida en la pròpia sense indicació de la font".

Des de un caire legal podríem dir que el plagi és una acció il·legal sobre els drets d'autor d'una obra intel·lectual sigui quin sigui la temàtica, que es produeix quan es presenta una obra d'una altra persona o entitat com si fos pròpia.

Està clar que el plagi dur fent-se des de fa molts d'anys, però ens centrarem en un tipus de plagi més recent i que cada cop es produeix amb més freqüència, com és el cas el plagi de continguts de blogs a Internet o vulneracions de drets d'autor. Tot i no ser molt mediàtic, probablement sigui una pràctica molt més habitual que altres vulneracions de drets d'obres més conegudes o amb més ressò als mitjans de comunicació.

Com ja s'ha comentat anteriorment en aquest treball amb la digitalització de continguts així com l'avanç imparabile d'Internet i de la tecnologia associada a la xarxa ha suposat que qualsevol persona pugui generar continguts (i rebre-ne dels altres) de manera senzilla. En especial amb la proliferació de blogs personals (o de entitats) on els usuaris generen qualssevol tipus d'informació o notícia, ja sigui pròpia o d'altres mitjans externs (de terceres parts).

Dins aquesta situació es produeix molt sovint la còpia d'articles, notícies o continguts de terceres persones (com poden ser els blogs) i utilitzats com a propis dintre del blog d'un usuari. Aquest plagi pot ser una fotografia, un article científic, un poema, un manual etc, com a qualsevol obra de caràcter intel·lectual està regit pels drets d'autors tan sols per el fet d'existir. Així doncs tenim que és habitual trobar situacions de vulneracions de drets d'autors en els blogs de Internet.

Els motius per el qual un blog fa un ús indegut d'una altra obra pot ser per desconeixement, per un mal ús de la llei de propietat intel·lectual o per un ús mal intencionat i amb coneixement de causa. El cas és que els blogs poden tenir distints tipus de llicències, tampoc entrarem en profunditat amb tots els tipus de llicències que existeixen però de manera resumida podem dir els dos grups següents:

1. **Copyright:** Aquesta llicència és la més restrictiva de totes i l'única persona que pot fer el que vulgui amb la seva obra és l'autor d'aquesta. Una tercera persona no pot reproduir o redistribuir la obra perquè l'única capacitat per fer això és l'autor de l'obra,

a no ser que es tengui permís de l'autor⁹. Aquesta llicència només et permet tenir l'obra per a ús personal, però no pots reproduir a un blog públic per exemple. Tan sols es pot reproduir el contingut en algunes excepcions identificades a la Llei de Propietat Intel·lectual espanyola entre els articles 31 i 39, les més rellevants poden ser les 3 següents:

- Dret a cita (Art. 32). No es necessita l'autorització de l'autor de l'obra per citar o incloure fragments d'obres literàries o audiovisuals si és per realitzar-ne un anàlisi o comentari, però tan sols està permès dins el món de la investigació i docència. Evidentment el dret a cita obliga a identificar l'autor de l'obra citada.
  - Treball sobre temes de actualitat (Art. 33): No es necessita autorització per reproduir en mitjans socials de comunicació els treballs d'actualitat publicats en mitjans similars com són els periòdics, ràdios o TV, sempre que no s'hagi fet constar a l'original la "reserva de drets". No s'inclouen els treballs literaris, i com en el cas anterior, s'ha de citar clarament al mitjà original i a l'autor si el treball està signat.
  - Parodia (Art. 39): No serà considerada transformació que exigeixi consentiment de l'autor la paròdia de l'obra divulgada, mentre no impliqui risc de confusió amb la mateixa ni s'infereixi un dany a l'obra original o al seu autor.
2. **Creative Commons:** Formen part de la llicència Copyleft com a mesura contrària a les restriccions del Copyright. Tenen diferents tipus de graus segons el tipus de llicència, la menys restrictiva i liberal permet a tercers distribuir, mesclar, ajustar i construir a partir de la seva obra, fins i tot amb finalitats comercials, sempre que li sigui reconeguda l'autoria de la creació original. Per altra banda tenim les més restrictiva de les *Creative Commons* com és la que només permet que uns altres puguin descarregar les obres i compartir-les amb altres persones, sempre que es reconegui la seva autoria, però no es poden canviar de cap manera ni es poden utilitzar comercialment ¹⁰.

Per tant en aquesta situació tenim que els usuaris de blogs cometen bastantes vulneracions de drets d'autors, hi pot haver diferents casos com per exemple els 3 següents que solen ser bastant habituals:

- Es reproduïx el contingut d'un altre usuari sense mencionar l'autor original o inclús s'eliminen marques de l'autor (com les marques d'aigua o firmes a fotografies), és a dir estariem davant un clar exemple de plagi, eliminant les dades de l'autor original i fer-ho passar com a propi.
- Un usuari copia el contingut o part del contingut d'un blog sense permís de l'autor, però si mencionant i referenciant a l'autor original, però el blog original té drets d'autor amb llicència Copyright. En aquest cas s'estaria infringint o vulnerant drets d'autor.
- El mateix cas que l'anterior un usuari copia el contingut o part del contingut d'un blog sense permís de l'autor sobre un blog que conté anuncis publicitaris (amb major o menor ingressos econòmics), però la llicència és *Creative Commons* i no permet ser usada amb un ús comercial. En aquest cas també s'estaria vulnerant drets d'autor.

Aquests són alguns dels casos habituals que es produeixen a diari dins els blogs d'Internet, en moltes ocasions és per desconeixement de l'usuari que no en fa un bon ús de les normes o drets d'autors, d'altres és evident que ho fan a consciència com és el plagi pur i dur.

Si som autors de blogs els qual han estat vulnerats els nostres drets a un altre blog, es pot fer una sèrie d'actuacions (les quals faria jo personalment):

- Avisar a l'usuari que ha copiat per a que rectifiqui per adequar-se a la normativa, ja sigui citant a l'autor o retirant el contingut. Baix el meu punt de vista sol ser la solució més ràpida i efectiva, ja que la majoria de vegades els usuaris desconeixen els usos de les llicències, com per exemple les *Creative Commons* que es creuen que poden ser reproduir sempre sense cap tipus d'obligació, cosa que no és així.
- En el cas que l'usuari que no faci cas a les nostres peticions, es pot publicar a les xarxes socials com Facebook o Twiter la queixa de vulneració de drets d'autors sobre el nostre blog i indicar-hi els motius i les direccions (URL) del nostre blog i del plagiat/copiat o dubtós. Sol ser un mecanisme de pressió i de certa difusió que pot tenir els afectes esperats per a que l'infractor rectifiqui.
- Sol·licitar una indemnització. Aquesta opció sol ser bastant habitual en el cas de fotografies.
- Realitzar una denúncia (accions legals) contra l'autor del blog. En aquest casos és convenient que abans de realitzar la denúncia tenguem registrada la nostre obra intel·lectual (el blog en aquest cas) al Registre de la Propietat Intel·lectual del Ministeri de Cultura. En casos fora d'Espanya també es pot registrar l'obra a *SafeCreative*, que és una plataforma de registre, informació i gestió de Propietat Intel·lectual basada en els estàndards del Conveni de Berna.

A tot això està clar, que hem de valorar si convé o no avisar a l'usuari que ha plagiat/copiat part del contingut original, de si ha de retirar el contingut o no, ja que tal vegada tot i que per exemple l'usuari estigui vulnerant els drets d'autor tal vegada aquest infractor sí que mencioni com a autors originals i enllaci correctament al blog original. Però en canvi treu un benefici comercial (per publicitat) i la llicència original no permeti un ús comercial del contingut. A tot això podria ser interessant ja que tot i vulnerar drets d'autor, podria derivar molt de tràfic (lectors) al blog original des del blog infractor, i d'aquesta manera tenir uns beneficis ja siguin econòmics, reputació, divulgació dels continguts etc, que poden ser beneficiosos per l'autor original.

1.2 Problemàtica amb els DRM

Com ja s'ha comentat anteriorment en aquest treball, els DRM (*Digital Rights Management*) o Gestió Digital de Drets també ha generat polèmica entre els usuaris o consumidors de les obres i els autors o distribuïdors de les mateixes. El que fan aquests mecanismes a les obres digitals (llibres electrònics, pel·lícules o música, consoles de videojocs, entre d'altres) és que la "protegeix" de manera que només es pugui llegir i/o visualitzar i/o escoltar i/o reproduir en un aparell autoritzat, i no es pot prestar a ningú, copiar-ho, editar-ho, etc.

No és legal eliminar el DRM vinculades a les obres digitals, tan sols el titular del dret té permís exclusiu per: reproduir o autoritzar la reproducció d'obres; distribuir o autoritzar la

distribució de còpies al públic; realitzar o autoritzar la realització d'obres derivades; presentar o autoritzar la presentació pública i posada en escena de l'obra.

A la pràctica aquests sistemes han i estan portant certa problemàtica entre els usuaris de les obres digitals, ja que consideren que els DRM limiten l'accés a les obres digitals. A Espanya es produeix una contradicció (pel que fa a la normativa), per una part existeix al dret a la còpia privada la qual permet als usuaris realitzar una còpia personal d'obres literàries, artístiques i científiques sense autorització dels titulars de propietat intel·lectual, sempre que no existeixi ànim de lucre. Per altra banda existeix els DRM que segons article 160 de la LPI, diu que no es legal eludir qualsevol mesura tecnològica eficaç com son els DRM (encara que no hi hagi ànim de lucre). En canvi per llei, en el cas dels programes d'ordinador no es permet la còpia privada.¹¹

Tenim doncs, que la legislació vigent permet realitzar còpies privades als usuaris (sense un ànim de lucre) i a la vegada prohibeix realitzar còpies privades si aquestes han d'eludir els DRM o sistemes anticòpia. Per tant la legislació sembla contradictòria i sense gaire sentit comú, ja que per un costat dóna uns drets als ciutadans i per l'altre els lleva o els prohibeix part d'aquest dret proporcionat. D'aquí a la problemàtica amb l'ús d'aquestes sistemes.

A més també hi ha malestar en els usuaris, ja que els sistemes DRM no permeten o limiten l'ús de certes obres a certs reproductors físics concrets, i no són compatibles amb altres. A més també en limiten el nombre de dispositius màxims per a reproduir la obra adquirida o el nombre de descàrregues que es pot fer de l'obra digital.

Moltes empreses del sector com editorials o distribuïdores que gestionen les obres amb drets d'autors utilitzen els sistemes DRM o anticòpia per protegir-se contra la pirateria, cosa totalment respectable i lògica, ara bé, de vegades s'excusen amb que sinó és fessin ús d'aquestes sistemes les pèrdues serien enormes, però hi ha casos que demostren que no sempre és així, com és el cas per exemple de la companyia Apple¹². L'any 2009 va eliminar parcialment el DRM de les cançons venudes a través de la tenda iTunes, en resposta a una demanda majoritària entre els usuaris.

Altres casos d'empreses que eliminen els DRM han estat la editorial O'Reilly (any 2010), especialitzada en la publicació de llibres tècnics sobre Internet i les noves tecnologies,

Més recentment, Microsoft¹³ a petició dels seus usuaris (i per tant per motius econòmics per no perdre clients que se'n vagin a la competència) decideix eliminar bona part dels sistemes DRM de la consola de videojocs *Xbox One*, d'aquesta manera comunica que permet compartir, prestar, i revendre els jocs d'aquesta consola, entre d'altres beneficis.

Per tant hi ha tot un seguit de polítiques a favor i en contra de l'ús dels DRM, per una part els defensors indiquen que amb aquests sistemes permet administrar la distribució dels continguts amb drets d'autors, a més de controlar el que el consumidor fa amb aquest contingut una vegada que ha estat distribuït. A més insereix mètodes anticòpia per lluitar contra la pirateria o ús il·legal d'aquestes obres, que permet disminuir les pèrdues per aquest acte delictiu.

Per altra banda hi ha els detractors d'aquests sistemes que indiquen que va en contra dels drets dels consumidors i que a més no tenen un efecte positiu a per a la indústria que gestiona els drets d'autors ja que no disminueix les còpies il·legals. És el cas de l'estudi¹⁴ realitzat l'any 2011 per professors de les Universitats de Rice i Duke, van descobrir que mentre aquestes restriccions fan més costosa i difícil la pirateria, aquestes restriccions també tenen un impacte negatiu en els usuaris legals que en principi no tenen intenció de fer res il·legal. Les conclusions d'aquest estudi destaquen que, en la majoria dels casos, les

restriccions dels sistemes DRM impedeixen als usuaris fer alguna cosa tan normal com aconseguir una còpia de la seva música. Per tant, al no poder realitzar-la, es recorre a còpies no autoritzades en Internet, en sentit oposat si s'eliminen els DRM fan que no sigui necessari accedir a còpies o descàrregues il·legals pels propis consumidors de les obres.

En resum, i baix el meu punt de vista tal vegada seria més necessari una conscienciació dels consumidors i públic en general sobre l'adquisició de obres culturals i de fer-ne un bon ús, que no el fet d'instaurar sistemes que limiten els drets del usuari, tot i reconeixent que certs sistemes anticòpia poden ser necessaris o útils sempre i quant sota unes condicions favorables per als usuaris legítims de les obres que faci que no hagin de recórrer a actes de pirateria. Tot això tenint en compte que no és un tema senzill i no és fàcil arribar a un acord que satisfaci completament a totes les parts. També és evident que la tecnologia sempre ajudarà a evadir les restriccions i per tant si els consumidors veuen com abusen dels seus drets tendirà a usar sistemes il·legals.

1.3 Problemàtica amb la distribució d'obres a través d'Internet

La problemàtica amb la còpia digital en material físic està bastant controlada pel que fa a la Directiva 2001/29/CE, relativa a l'harmonització de determinats aspectes dels drets d'autor, en canvi no ho està tant pel que fa a la còpia digital a través d'Internet (còpia no física) com a mitjà de distribució. En un principi el famós "top manta" o altres mecanismes de pirateria de còpies d'obres amb drets d'autors foren un o el principal problema que trobar la indústria audiovisual i especialment la musical que en tenien els drets d'aquestes obres. Avui en dia més o menys aquest problema s'ha controlat bastant amb la normativa vigent i per contra ha sorgit una nova via de d'intercanvi d'obres a través d'Internet.

Aquesta problemàtica ha fet que durant els darrers anys arreu del món hagi suscitat més opositors contra els famosos programes de compartició d'arxius entre usuaris i tota les pàgines web que en divulguen o faciliten l'accés a les obres digitals protegides per la propietat intel·lectual, i que per tant els usuaris utilitzen per a compartir entre si les obres digitals. Aquestes accions poden infringir drets d'autor, al manco segons els opositors i segons el país on es dugui a terme.

Ja fa una sèrie d'anys que les plataformes o programes per la compartició d'arxius entre parells (els coneguts programes p2p o *peer-to-peer*) causen gran acceptació entre els usuaris així com una gran oposició especialment per part de la indústria audiovisual o musical i que en demana un canvi en la normativa ja que entén que s'estan produint vulneracions de drets d'autors i una gran pèrdua econòmica amb aquesta pràctica que duen a terme els usuaris d'aquests programes o xarxes. En aquest treball s'aprofunditzarà una mica en aquesta problemàtica que s'ha convertit en el punt de mira de la indústria que gestiona els drets de propietat intel·lectual.

1.3.1 Resum de de les diferents versions de programes p2p

A continuació analitzarem breument els diferents tipus de programes p2p que han existit o existeixen i la problemàtica que causaren o causen aquests tipus de programes en possibles vulneracions de la propietat intel·lectual de les obres.

Sistemes centralitzats o sistemes de primera generació

La primera plataforma d'intercanvi entre usuaris mitjançant el p2p fou *Napster* l'any 1999 (Estats Units), un programa d'ordinador que combinava l'intercanvi i la cerca de fitxers

musicals en format MP3. Amb aquest programa es permetia a l'usuari oferir a la resta d'usuaris de *Napster* realitzar còpies dels arxius emmagatzemats en un directori del seu disc dur, i també descarregar-se al seu propi ordinador els arxius dels altres usuaris de la plataforma.¹⁵

A més la plataforma *Napster* duia un controls centralitzat sobre els seus servidors centrals. En aquest servidor es registraven les referències relatives a les obres musicals disponibles així com la seva localització (URL o enllaços on es podien trobar les obres a disposició dels usuaris). D'aquesta manera *Napster* era un intermediari entre els ordinadors clients del servei (els usuaris que intercanviaven els arxius).

Però aviat a causa del creixement i èxit de la plataforma entre la comunitat i usuaris d'Internet fou evident, la indústria afectada per l'intercanvi d'arxius protegits amb drets d'autors denuncià el cas per vulneració d'aquests drets amb aquesta plataforma al Tribunal Federal de Districte del Nord de Califòrnia, el 26 de juliol de 2000¹⁶.

Finalment *Napster* fou condemnada a tancar la plataforma per els següents motius:

- Contribuir a la infracció dels drets d'autors, tant perquè proporcionava als usuaris els mitjans necessaris per infringir les llicències *copyrights* de les obres musicals, com també per tenir coneixement real i presumpte que els seus usuaris intercanviaven música protegida amb drets d'autor.
- *Napster* incorria en responsabilitat indirecta per obtenir beneficis econòmics derivats del servei.

Sistemes descentralitzats (sistemes de segona generació)

Després de veure que el principal problema de *Napster* fou l'existència d'un servidor central es desenvolupar programari per què pogués funcionar de manera descentralitzada, tant sols l'intercanvi d'arxius entre els usuaris entre sí. L'intercanvi d'arxius podrien ser de qualssevol tipus (i no tant sol MP3 com en el cas de *Napster*) i a més serien els propis usuaris qui crearien les bases de dades dels arxius disponibles i no un servidor central.

Però la indústria també denuncià aquests programes p2p, concretament a *Grokster* y *StreamCast (Estats Units)* per contribuir a la infracció de drets d'autor de tercers i per responsabilitat indirecta per facilitar l'intercanvi no autoritzat d'obres protegides amb drets d'autor. En aquest cas el Tribunal Suprem va estimar com a prova directa d'aquest objectiu il·lícit la publicitat (de les plataformes *Grokster* y *StreamCast*) o ofertes en les quals s'induïa a tercers a cometre les infraccions (descàrregues de obres protegides) i va declararà que qui distribueix un dispositiu amb la finalitat de promoure el seu ús per infringir el *copyright* és responsable de les infraccions comeses per els qui utilitzen el dispositiu. Per tant a diferència de *Napster*, el fonament de la declaració de responsabilitat va ser la incitació a l'intercanvi d'obres protegides per drets d'autor.

Tenim doncs que la culpabilitat per infraccions de drets d'autors d'aquestes plataformes radicava en l'existència d'una relació de dependència entre el programa i les seves pàgines webs associades, formant una explotació comercial amb ànim de lucre.

Sistemes descentralitzats (sistemes de tercera generació)

En aquest cas els sistemes de tercera generació a diferència dels de segona esmentats

anteriorment, solen publicar-se com a programari lliure i programes oberts, sense ser gestionats per empreses que ho comercialitzin, a més de poder ser millorat i modificat per qualsevol usuari (amb coneixements de programació) ja que és un dels punts més forts dels programes oberts i que afavoreix a l'avanç de la tecnologia. Per tant aquesta falta de d'una centralització tècnica i econòmica complica l'exigència de responsabilitat als seus creadors ja que no coneixen ni poden controlar el que s'està distribuïnt ni tampoc inciten a l'intercanvi amb finalitats comercials.

D'aquesta manera amb aquesta nova arquitectura totalment descentralitzada dificulta poder atribuir culpabilitat als creadors i la indústria que gestiona els drets d'autor segueix veient com no s'adaptin les mesures (penals) adients per les seves necessitats. Per tant ara la indústria intenta posar el seu punt de mira sobre els usuaris que comparteixen amb programes p2p obres protegides amb *copyright*. També intenta pressionar contra els proveïdors de serveis a Internet (ISP) però estan exempt de l'ús il·lícit que en puguin fer els usuaris amb els programes p2p, tot i que la indústria ha demanat col·laboració per que els proveïdors de servei controlin els continguts que se intercanviïn si aquests són protegits i puguin revelar dades per identificar els usuaris infractors con les adreces IP. Un altra tema ben diferent és que aquests ho puguin fer ja que la llei impedeix revelar les dades a causa del secret professional, ja que impedirà al proveïdor d'accés el lliurament de les dades de l'usuari, com per exemple la IP, tret que ho demani un jutge o un tribunal (art. 11.2 de la Llei 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal)¹⁷.

1.3.2 L'intercanvi d'arxius mitjançant xarxes p2p i el codi penal

El Codi Penal espanyol que s'encarrega dels delictes relacionats amb la propietat intel·lectual estan regits per els articles 270 fins els 272 de la Secció primera, del Capítol XI, del Títol XII del propi Codi Penal. Com diu MORÓN LERMA¹⁸ les accions associades pels usuaris que intercanvien arxius amb els sistemes p2p com són la càrrega i descàrrega de les obres protegides estarien associades als termes o modalitats previstes a l'article 270.1 CP com són la de "comunicar públicament" per a les (càrregues d'arxius compartits amb els altres usuaris) i el terme "reproducció" (per la descàrrega dels arxius cap al seu propi ordinador).

Per tant tenim que l'article 270.1 CP castiga amb pena de presó a: "qui, amb ànim de lucre i en perjudici de tercer, reproduï, plagii, distribueixi o comuniqui públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense l'autorització dels titulars dels corresponents drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris."

Així doncs, perquè hi hagi delictes hi ha d'haver dos condicionants:

1. Reproducció, plagio, distribució o comunicació pública sense autorització dels titulars.

En aquest cas hem dit que hi ha tant reproducció com comunicació pública de les obres protegides. Comunicació pública perquè segons la Llei 23/2006 expandeix la definició i per tant la posada a disposició no autoritzada d'obres en Internet constitueix una lesió d'aquest dret i un acte de comunicació pública.

Per altra banda reproducció L'art. 18 de la Llei de propietat Intel·lectual considera per "reproducció": "la fixació directa o indirecta, provisional o permanent, per qualsevol mitjà i en qualsevol forma, de tota l'obra o de part d'ella, que permeti la seva

comunicació o l'obtenció de còpies. “ Tenim doncs, que podem incloure el fet de descàrrega d'arxius amb sistemes p2p com un acte de reproducció.

Cal indicar que es podria atorgar que fos un acte de reproducció permessa si fos per un ús de còpia privada definida a l'article 31.2 de la LPI, però per ser així cal que l'usuari hagi tengut prèviament un accés legal a l'obra protegida, cosa que amb els sistemes p2p no és així (sempre hi podria haver alguna excepció).

2. Ànim de lucre. En aquest cas l'intercanvi entre d'arxius o obres protegides entre els usuaris no hi ha un acte de lucre econòmic. Ja que la gran majoria de jutges indiquen que l'ànim de lucre ha de ser estrictament amb beneficis o avantatges econòmics i no d'una altra índole.¹⁹

Per tant tenim que amb les dues premisses anteriors l'intercanvi d'obres protegides per dretes d'autors mitjançant sistemes p2p no serien tipificats com a delictes per el Codi Penal, ja que tot i haver la primer premissa (acte de comunicació i/o reproducció de les obres) no hi hauria un ànim de lucre.

Això sí, la distribució i reproducció d'obres no autoritzades mitjançant programes p2p sí que podrien derivar a una infracció dels drets de propietat intel·lectual susceptible de ser perseguida en via civil, ja que per aquesta via no és necessari que hi hagi un ànim de lucre. Ara bé, cosa distinta és poder identificar qui són aquests usuaris ja que es difícil poder saber la identitat d'aquests que realitzen els intercanvis d'arxius. A més els proveïdors tenen el deure de protegir les dades de caràcter personal dels seus usuaris, com podria ser una adreça IP. A més la justícia dels Estats Units va concloure que una adreça IP no pot identificar una persona.²⁰

Personalment, baix el meu punt de vista la indústria musical i audiovisual necessitava i necessita poder atacar o culpar a algú ja que veu com el seu nínxol econòmic es va reduint (especialment segons ells per la vulneració de drets d'autor amb els programes p2p). Primer foren els programes p2p com ja hem comentat, però amb els de tercera generació no se'n pot culpar als programadors o creadors del software en qüestió. Com que no poden, apuntaren als proveïdors de serveis de Internet, ja sigui culpabilitzant per ús il·lícit dels seus usuaris o demanant que identifiqui als infractors, però també la legislació vigent els hi lleva aquesta responsabilitat. Tans sols els hi quedava dues opcions, els usuaris que com acabam d'explicar no cometem delictes penal (i per la via civil no està molt clara la cosa amb bastants entrebancs com la identificació dels usuaris) i l'altre opció, pel qual estan posant actualment el punt de mira, sobre els administradors o propietaris de pàgines d'enllaços web utilitzats per als usuaris de sistemes p2p.

A continuació explicarem la problemàtica amb les pàgines web d'enllaços.

1.3.3 Pàgines web d'enllaços a xarxes p2p i el codi penal

A Espanya hi hagut bastants de casos de denúncies (per part de la indústria) contra pàgines que enllacen a webs o sistemes p2p on es distribueixen obres protegides amb drets d'autors. Alguns dels més famosos foren les denúncies (i les posteriors resolucions judicials) contra les pàgines d'enllaços a sistemes p2p com: Spanishare, IndiceDonkey o el conegut cas de Sharemula, entre d'altres.

Aquestes pàgines webs inclouen un llistat de *links que si els usuaris punxen* o fan “click” a

sobre són redireccionats cap a altres llocs o pàgines web en els quals es troben emmagatzemats els arxius. Es quan en aquest instant quan els usuaris poden descarregar-se aquests arxius o redireccionats a webs des de les quals es descarreguen amb els programes p2p. Per tant aquestes pàgines web faciliten els enllaços des de on es descarregaran les obres, i a més cal indicar que aquestes obres es troben a un/s servidor/s o pàgina web externa o no vinculada la pàgina web d'enllaços original.

Per tant una vegada tenim en situat les accions d'aquestes pàgines podem indicar si realitzen alguna activitat punible per el codi penal. Tal com hem explicat amb els usuaris dels programes p2p s'han de produir dos condicionants per que hi hagi delicte, en el cas de les pàgines d'enllaços el de "comunicació pública" d'obres protegides (sense el consentiment de l'autor o titular dels drets) i amés que hi ha un tipus d'ànim de lucre.

Doncs si ens fixam en la resolució final del jutge amb els 3 casos mencionats (són quasi els mateixos casos) el jutge determina que no hi ha comunicació pública.

En el cas Sharemula.com fou el primer en sortir l'acte de l'acte de l'Audiència Provincial de Madrid en el qual confirma el sobreseïment lliure en el cas Sharemula que va realitzar al setembre de 2007 el Jutjat d'Instrucció nº 4 de Madrid.

En aquest acte s'indica com un *link* simplement facilita a l'usuari l'accés a una altra pàgina, i per tant no hi cap tipus de delicte per reproducció, comunicació pública o distribució d'obres protegides sense el consentiment de l'autor.

Per tant no hi havia delicte per falta de una de les dues condicions necessàries (en aquest cas la comunicació pública de l'obra), però ne el cas de l'ànim de lucre aquestes pàgines obtenien uns ingressos econòmics (majors o menors) mitjançant principalment la publicitat, ja fos per correu electrònic, per publicitat dins la pròpia pàgina, etc. Però mai relacionades amb les obres directament. Tot i que no tots els jutges ho consideren igual alguns consideraven que no era un ànim de lucre com els cas de Spanishare on l'Acte del Jutjat d'Instrucció nº 4 de Madrid, de 12 de novembre de 2008 indicava que "no existeix nexa causal entre el suposat benefici obtingut pels enllaços publicitaris i la comunicació pública de les obres d'autor, a més de que no hi ha condicionament algun en l'enllaç vinculat a aquesta publicitat".²¹

Així doncs, el tema de l'ànim de lucre podria ser discutit tot i que sí sembla que hi hagi un ànim de lucre (si consideram la publicitat existent a la pàgina on s'enllaça a continguts protegits per drets d'autors) però està clar que no hi havia acte de comunicació pública per a poder ser castigat per el Codi Penal.

Tenim doncs que per una part els usuaris de les xarxes p2p infringeixen l'acte de comunicació pública però no tenen ànim de lucre, i les pàgines web d'enllaços a sistemes p2p tenen ànim de lucre (qüestionable) però no infringeixen cap acte de comunicació pública, reproducció o distribució de les obres protegides.

Conclusions:

Amb aquesta situació normativa, la indústria ha pressionat durant els darrers anys i ho segueix fent per tal d'involucrar a alguns dels elements que participen a l'intercanvi d'arxius amb aquests sistemes p2p per tal de impedir-ne el seu ús, ja que es senten perjudicats al infringir drets d'autor de les obres intercanviades. Cada cop amb els problemes legals que es troba la propietat intel·lectual i l'expansió de les noves tecnologies tendeix sempre cap a una reforma legal destinades a enfortir els drets d'exclusivitat dels autors i titulars de les obres. Com per exemple el creixent ús dels sistemes p2p fou modificant la LPI com per

exemple prohibint la “comunicació a tercers”, com és la posada en disposició d'altres d'obres protegides, per mitjans cablejats o sense fil per a què qualsevol persona pugui accedir a elles des del lloc i e moment que vulgui.

Seguint amb la pressió de la indústria, aquesta aconseguir la realització d'una nova llei, per part del Ministeri de Cultura, la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, en la seva Disposició Final Quarantena Tercera. On es creava una comissió per part del Ministeri de Cultura per tal de legislar aquests tipus de conductes o activitats (especialment les pàgines d'enllaços). A en el següent capítol parlarem sobre aquesta nova llei.

CAPÍTOL IV

LLEI D'ECONOMIA SOSTENIBLE (LLEI 2/2011 DE 4 DE MARÇ)

1. Disposició Final Quarantena Tercera de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible

Ja s'ha vist durant aquest treball la problemàtica que hi ha amb els programes *peer-to-peer* usats a per l'intercanvi d'obres protegides amb drets d'autor i les pàgines web d'enllaços relacionades amb aquesta activitat. La indústria musical/audiovisual no conforme amb les resolucions judicials emeses en contra dels seus interessos, segueix amb la idea de pressionar al poder legislatiu per que aquest actuï amb reformes de la Llei de propietat intel·lectual. Així va sorgir la Llei Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, en la seva Disposició Final Quarantena Tercera, anomenada popularment "Llei Sinde" amb nom de la que fou Ministre de Cultura (Ángeles González-Sinde). A continuació s'explicarà un resum dels principals continguts de la llei així com els seus objectius i problemàtica suscitada entre els usuaris d'Internet.

1.1 Continguts de la Llei Sinde-Wert

El dia 30 de desembre de 2011 es va aprovar per el Consell de Ministres la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, en la seva Disposició Final Quarantena Tercera, tot i que el reglament d'aquesta llei no entrar en vigor fins el 1 de març de 2012, ja durant la nova legislatura i amb l'actual Ministre de Cultura José Ignacio Wert, per aquest motiu aquesta llei (la Llei Sinde) també es coneix popularment com "Llei Sinde-Wert".

La llei Sinde-Wert està inclosa dintre de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible, amb l'objectiu segons el Govern espanyol de: "Situat a la economia espanyola sobre els fonaments del coneixement i la innovació, amb eines respectuoses amb el medi ambient i en un entorn que afavoreixi la ocupació de qualitat, la igualtat d'oportunitats i la cohesió social." ²²

Dintre d'aquesta aquesta extensa llei ens centrarem al que afecta a la propietat intel·lectual i els canvis que han sorgit amb la Disposició Final Quarantena Tercera.

La principal novetat d'aquesta llei, és la creació de la comissió del Ministeri de Cultura que de manera breu podríem dir tendria potestat per decidir si des d'una pàgina web o similar s'estan vulnerant drets de propietat intel·lectual i i per tant procedir el tancament de la pàgina, sí així ho considerés oportú. Tot això amb independència que el portal web tingui o no ànim de lucre, ja que s'inclouen a aquelles no lucratives però que siguin "susceptibles de causar un dany patrimonial". Fins ara aquesta decisió la prenia únicament el jutge, mentre que la comissió estarà formada per membres de diferents ministeri del govern. Per tant la decisió de si es vulneren drets d'autor i de s'ha de tancar la pàgina la prendrà l'Administració i no el poder judicial com fins ara.

La Disposició Final Quarantena Tercera conté 9 apartats, dins els quals el més destacat i dens és el punt quatre on s'informa i descriu la creació i funcions de la Comissió de Propietat Intel·lectual. A continuació darem una descripció del que diu la normativa:

Apartat 1

S'afegeix una nova lletra l'article 8.1 de la Llei 34/2002, de 11 de juliol, de Serveis de la

Societat de la Informació i de Comerç Electrònic indicant el següent: “La salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual ”

Apartat 2

S'introdueix un nou apartat segon de l'article 8 de la Llei 34/2002, de 11 de juliol, de Serveis de la Societat de la Informació i de Comerç Electrònic, indicant bàsicament que els prestadors de serveis de la societat de la informació hauran de cedir les dades que permetin identificar els usuaris que realitzin conductes que presumptament vulnerin la propietat intel·lectual, sempre amb una prèvia autorització judicial.

Apartat 3

S'afegeix una disposició addicional cinquena en el Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, dient que el Ministeri de Cultura vetllarà per la salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual enfront de la seva vulneració.

Apartat 4

Suposa la modificació de l'article 158 del Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual, RD 1/1996, de 12 d'abril.

Es crea la Comissió de Propietat Intel·lectual, com a òrgan d'àmbit nacional, dins del Ministeri de Cultura amb la finalitat de mediació, arbitratge i salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual.

Aquesta Comissió actuarà a través de dues seccions:

- Secció Primera: Amb les funcions de mediació i arbitratge.
  - Funció de mediació:
    - Col·laboració en les negociacions en el cas que no s'arribés a un contracte, respecte a les matèries de gestió col·lectiva dels respectius drets, a més per a intervenció en el desacord entre les empreses de distribució per cable i els titulars, durant les emissions de radiodifusió.
    - Presentació de propostes a les parts, si fos necessari. Totes les parts accepten la proposta sempre i quan no existeixi cap oposició de les parts durant tres mesos. Tant la proposta com qualsevol tipus de oposició se notificarà a les part. En quant al procediment de mediació estarà determinat reglamentàriament.
  - Funció d'arbitratge:
    - Trobarà la solució entre els conflictes que ocorrin “*entre les entitats de gestió, titulars dels drets i les entitats de gestió, o entre aquestes entitats i les associacions d'usuaris del seu repertori, entitats de radiodifusió o de distribució per cable*”. És voluntari i constarà per escrit al sotmetiment de les parts a la Comissió.
    - La Comissió fixarà les tarifes substitutòries de les tarifes generals als afectats. La decisió de la Comissió tindrà caràcter vinculant i executiu per a les parts involucrades. També es valorarà: altres criteris, quines tarifes existeixen per explotar aquests drets, a més de contractes firmats per a

situacions afins o les ja establertes per la Comissió.

- La Secció Primera constarà de tres membres nomenats per el Ministeri de Cultura, respectant les propostes dels Subsecretaris dels Ministeris de Cultura i Justícia, Economia i Hisenda. Aquest càrrec té una validesa de tres anys, amb una única renovació, que seran hauran de ser experts amb competència de matèria de propietat intel·lectual.
- Secció Segona: Tendrà les funcions de vetllar per la salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual envers als infractors en els termes prevists en els articles 8 i d'acord amb la Llei 34/2002. Seguint uns principis d'objectivitat i proporcionalitat.
  - Les mesures que pot adoptar són:
    - Interrupció d'un servei que vulneri els drets de propietat intel·lectual.
    - Retirar continguts que ho vulnerin sempre i quant: "el prestador, directa o indirectament, actuï amb ànim de lucre o hagi causat o sigui susceptible de causar un detriment dany patrimonial."
  - Abans de prendre les mesures anteriorment esmentades, serà requerit al prestador en un termini no superior a les 48 hores perquè pugui retiri de manera voluntària els continguts declarats infractors o, en el seu cas, realitzi les al·legacions oportunes i perquè no hagi de se retirat. Una vegada aquest termini s'hagi acabat pic acabat el termini es durà a terme una prova en dos dies i en un màxim de 5 dies es donarà el trasllat als interessats per a conclusions. Si el presumpte infractor retira els continguts el procediment quedarà tancat. En canvi si no ho retira en un plaç màxim de 3 dies la Comissió dictarà la resolució. Això sí l'execució de les mesures hauran de ser autoritzades per un jutge de la Llei reguladora de la Jurisdicció Contenciós-Administrativa.
  - Aquesta Secció estarà composta per el Subsecretari del Ministeri de Cultura i 4 vocals més de diferents Ministeris de l'Estat.

Apartat 5

Es modifica l'article 9 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciós-administrativa per tal de donar autorització a la Secció Segona de la Comissió de Propietat Intel·lectual per a interrompre la prestació de serveis o per retirar continguts que vulnerin la propietat intel·lectual.

Apartat 6

En aquest punt es modifica la lletra d) de l'apartat 1 de l'article 80 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciós-administrativa, amb el següent : «d) Els recaiguts sobre les autoritzacions previstes en l'article 8.6 i en els articles 9.2 i 122 *bis.»

Apartat 7

En aquesta apartat s'indica com s'ha de fer el procediment per obtenir l'autorització judicial

per executar el procediment de la Comissió contra els possibles infractors que vulnerin la propietat intel·lectual. El jutjat haurà de donar una resposta de en un plaç de 24 hores següents a la petició. L'autorització al Jutjat estarà referida a la possible afectació als drets i llibertats garantits en l'article 20 de la Constitució.

Apartat 8

Es modifica l'apartat 5 de l'apartat 5 de la disposició addicional quarta de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciós Administrativa on s'indica que els actes de Secció Segona de la Comissió de la Propietat Intel·lectual només podran recórrer-se en única instància davant la Sala contenciosa administrativa de l'Audiència

Apartat 9

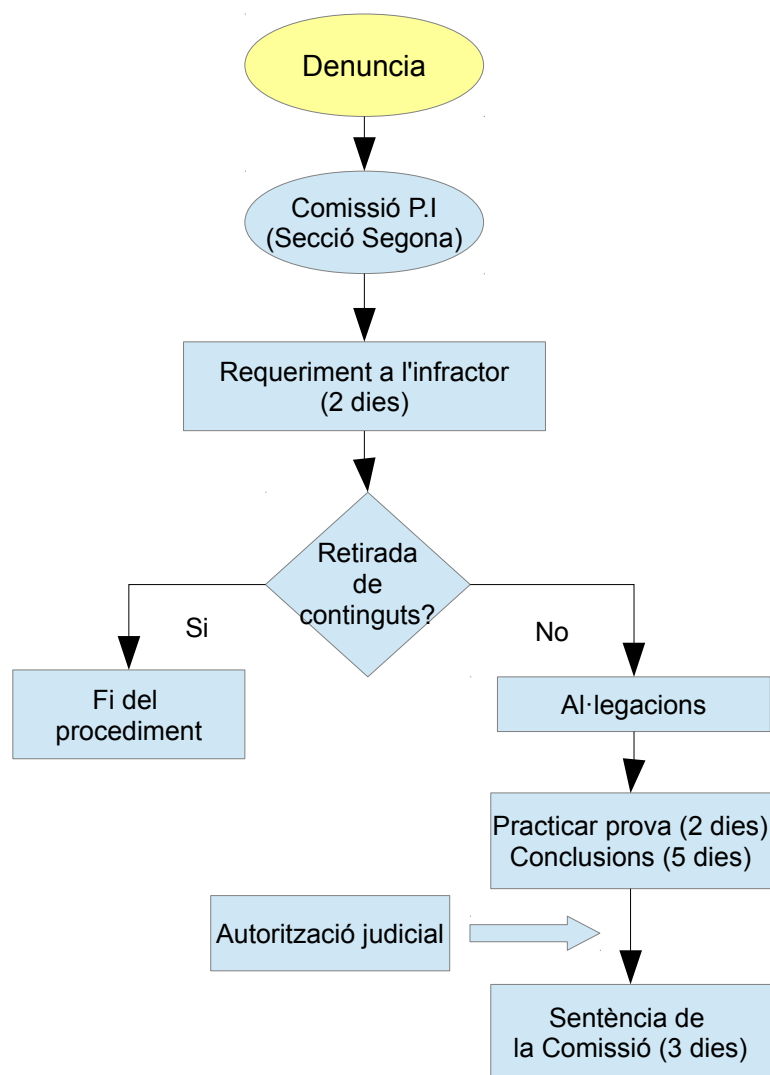
S'elimina l'apartat 6 de la disposició addicional quarta de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciós-administrativa,

1.2 Funcionament de la Llei Sinde-Wert

Com hem comentat, aquesta llei ve arreu de la pressió que exercir la indústria del sector audiovisual i musical encarregat de defensar els drets de les obres digital dels artistes. El Ministeri de Cultura va accedir a les pretensions i va elaborar aquesta llei per tal de donar una solució (o al manco millorar la situació) de les infraccions contra la propietat intel·lectual sobre tot al voltant d'Internet, especialment a causa de la descàrrega d'obres protegides sense el consentiment del autor. Tot perquè els jutges encarregats de donar el veredictes contra aquestes possibles infraccions no agradava a la indústria, indicant que no cometien un delictes penal contra la propietat intel·lectual. Això generar una certa frustració en aquest sector i d'aquí aquesta llei.

Tenim doncs la "Llei Sinde", que no canvia la normativa en quant a si una activitat (sobre la propietat intel·lectual) és legal o no, sinó que crea la Comissió de la Propietat Intel·lectual la qual li dona la potestat (a la l'administració) per decidir sobre competències en matèria de Propietat Intel·lectual, cosa que abans era exclusiu del sector judicial. Aquest fet que ha generat grans crítiques entre els usuaris ja que han vist la llei feta a mida per afavorir el lobby de la indústria i que va en contra dels drets dels usuaris.

¿Com funciona la Comissió de P.I ? A la següent imatge podem veure un esquema del funcionament i passes (resumides) que dur a terme aquesta llei.

1. Els propietaris dels drets d'autor realitzaran una denúncia si creuen que s'estan vulnerant els seus drets de propietat intel·lectual (normalment ho realitzarà la indústria que en gestioni els drets).
2. Aquesta denúncia és rebuda per la Secció Segona de la Comissió de P.I. Aquesta haurà de requerir al presumpte infractor (prestador de serveis) que amb un plaç de 48 hores retiri voluntàriament els continguts que vulneren els drets d'autor.
3. Si el presumpte infractor decideix retirar els continguts el procediment obert queda finalitzat i es tanca.
4. Si no decideix retirar els continguts el presumpte infractor pot presentar les al·legacions que trobi oportú per defensar-se.
5. Una vegada presentada les al·legacions es procedirà a practicar prova en dos dies i

es donaran fins a cinc dies als interessats per conclusions.

6. Passat aquest temps la Comissió demanarà l'autorització prèvia als Jutjats Centrals del Contenciós Administratiu per poder dur a terme les accions oportunes com retirar els continguts o tancar el servei de la pàgina d'enllaços, per exemple.

En aquest cas el jutge dona l'autorització en funció de si l'activitat denunciada no està referida a la possible afectació als drets i llibertats garantits en l'article 20 de la Constitució. Sí el el jutge dóna l'autorització, s'aplicaria la mesura adoptada per la Comissió contra el presumpte infractor (pàgina d'enllaços per exemple).

7. Amb un màxim de 3 dies la Comissió farà pública la sentència (si té el vist i plau del jutge) .
8. Cal mencionar que la mesura adoptada per la Comissió de Propietat Intel·lectual es podrà recórrer per l'Audiència Nacional per la modificació d'aquesta Llei de l'apartat 5 de la disposició addicional quarta de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciós-Administrativa. L'Audiència Nacional podrà valorar la resolució de la Comissió i la podrà deixar sense validesa si ho troba oportú.

1.3 Crítica a la Llei Sinde-Wert

S'explicarà des del meu punt de vista, alguns dels temes més problemàtics d'aquesta Llei, donant la meua opinió al respecte.

Modificacions de la Llei Sinde-Wert:

1. **Modificació de la Llei 34/2002: article 8.1**, que estableix les restriccions a la lliure prestació de serveis, incloent un nou apartat i):

i) La salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual

En aquest cas, els òrgans competents per a la seva protecció (la Comissió de PI en aquest cas), en exercici de les funcions que tinguin legalment atribuïdes, podran adoptar les mesures necessàries perquè s'interrompi la seva prestació o per retirar les dades que els vulneren. Lo greu és que aquesta activitat de poder interrompre el servei estava vinculat (i se li afegeix aquesta nova) a drets tant fonamentals com: la salvaguarda a l'ordre públic o la recerca penal; la protecció de la salut pública; a la dignitat de la persona i al principi de no discriminació per motius de raça o sexe; o a la protecció de la joventut i de la infància.

Per tant equiparar la "la salvaguarda dels drets de propietat intel·lectual" als punts anteriors amb sembla excessiu i donar molt de favor als drets dels titulars de les obres i a la indústria, en detriment dels usuaris.

2. **Modificació de la Llei 34/2002: article 8.2**, en aquest cas es modifica la Llei per a què els òrgans competents (la Comissió de PI en aquest cas) puguin adoptar mesures per identificar al responsable que infringeix drets de propietat intel·lectual,

puguin obligar als prestadors de serveis de la societat de la informació (els ISP per exemple) la cessió de dades que permetin la identificació dels infractors (com per exemple la adreça IP).

Amb aquest sentit podria estar vulnerant els drets dels afectats, com a garantia de la intimitat, el secret de comunicacions i el de protecció de dades dels usuaris, ja que segons la Llei 25/2007 de conservació de dades electròniques i de xarxes públiques de comunicacions indica que un prestador de serveis de la societat de la informació tan sol pot cedir dades amb prèvia autorització judicial segons els suposats indicats als articles 6 i 7 d'aquesta llei. I cap és el supòsit de la Comissió de PI.

Un altre dret que es podria estar vulnerant amb la "Llei Sinde-Wert", seria el de llibertat d'expressió, ja que l'administració (la Comissió de PI) podria intervenir les pàgines web (per exemple) si es considera que poden infringir drets patrimonials, ja que en aquest cas el paper del jutge no té dret a decidir si l'activitat és il·legal o no.

Aquí ve la gran problemàtica de la llei. ¿Què decideix el jutge? ¿Si la pàgina web d'enllaços (seguint amb l'exemple) és il·legal vulnerant drets de propietat intel·lectual? Doncs no, això segueix sent la Comissió (Secció Segona) la que decideix si infringeix o no.

Seguint amb el que explica l'advocat David Bravo (especialista en propietat intel·lectual) durant una conferència²³ al Festival de Cinema de San Sebastià, al jutge se li demana si l'activitat denunciada estarà referida a la possible afectació als drets i llibertats garantits en l'article 20 de la Constitució. És a dir al jutge se li demana (seguint amb l'exemple): ¿És un exercici de dret constitucional enllaçar a pel·lícules? El jutge respon que no és un dret fonamental per la Constitució enllaçar a obres digitals.

Aquesta es tota la intervenció que realitza el jutge ja que no pot valorar més enllà d'aquesta qüestió, i per tant si respon que no és un dret constitucional doncs s'aplicaria la mesura adoptada per la Comissió contra el presumpte infractor (pàgina d'enllaços per exemple).

Davant aquesta situació queda clar que la figura del jutge podríem dir que és quasi testimonial per a la presa de decisions sobre si una activitat és il·legal contra la propietat Intel·lectual, donat el poder de decisió a l'administració. Sembla més una maniobra del Ministeri de Cultura d'enganar als usuaris i als mitjans de comunicació dient que es necessita l'autorització del jutge, quan realment no té potestat en aquesta llei, més encara si tenim en compte el propòsit per el qual es va crear aquesta problemàtica llei, la de castigar les pàgines que faciliten l'intercanvi de continguts protegits amb drets d'autor (entre altres activitats de la mateixa índole).

Un altre aspecte que cal tenir en compte és que amb aquesta llei es castiga de manera molt ràpida (amb 10 dies fins i tot) a les activitat que considera la Comissió com infractores. Així pot tancar pàgines d'enllaços ja sigui voluntàriament per el propi infractor o per les mesures adoptades per la Comissió, sent una mesura reclamada per la indústria que veia com els litigis judicials es demoraven molt i a més amb sentències no favorables als seus interessos. A més la "Llei Sinde-Wert" és una forma de pressionar contra les pàgines

d'enllaços a portals de descàrregues d'arxius d'obres digitals. Ja que poden retirar de manera voluntària els continguts que infringeixen drets d'autor després del requeriment inicial par part de la Secció Segona de la Comissió. D'aquesta manera es fica por o inquietud entre els administradors o propietaris d'aquestes pàgines.

També un tema a tenir en compte és la possible saturació del sistema de la Comissió si es generen moltes denúncies ¿Pot la Comissió atendre a moltes peticions? ¿Quin preu té mantenir aquesta infraestructura? Són preguntes que em faig i que caldria tenir en compte, ja que tal vegada el tancament de pàgines faci que se'n obrin de noves. Ja que avui en dia crear pàgines que indexin a continguts són senzills d'obrir o replicar amb la tecnologia actual, cosa que pot fer més ineficaç el procés de la "Llei Sinde-Wert". I sigui més alt la creació de noves pàgines que la de tancaments per infraccions.

Amb aquesta Llei amb faig la següent pregunta: ¿Què és el que pretén la indústria audiovisual i musical? Si per una banda tancar les pàgines que obtenen un benefici econòmic relacionat amb enllaçar a pàgines obres protegides(entre d'altres) o en canvi, ¿Pretén augmentar el seu volum de negoci? Ja que baix el meu punt de vista la indústria pretén augmentar el seus ingressos i no tant el fet de tancar aquest tipus de pàgines (que també en té intenció). Ara bé no tenc tan clar que els usuaris que utilitzen aquests tipus de serveis, ja siguin portals de descàrregues directes, sistemes p2p, etc que poden vulnerar els drets d'autor, vagin a utilitzar els mètodes de distribució legals de les obres que utilitza la indústria. Ja que sovint els usuaris s'oposen a les accions que puguin afectar els seus drets i a certs comportaments de restricció per part de la indústria i amb col·laboració del l'administració pública tampoc ajuda a produir una cohesió de les parts implicades.

2. Altres reformes de la propietat intel·lectual

Vull fer un petit incís seguint amb les reformes de la normativa relacionada amb la propietat intel·lectual i el procés cada cop més estès de l'administració per restringir els drets dels usuaris. El 22 de març de 2013 el Govern va publicar l'Avantprojecte de Llei de modificació del Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual, aprovat per Reial decret Legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, i de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, conegut com a "Llei Lassalle".

En aquesta llei segons la propi Ministeri de Cultura les mesures que prenen més importants són^{24 25}:

- Límit de còpia privada als drets de propietat intel·lectual i límit de la il·lustració en l'ensenyament: Un dels punts criticats ha estat la restricció del terme de còpia privada ja que es restringeix a aquelles fetes a partir d'un "suport original adquirit en propietat per compravenda comercial". A més, la còpia ha de fer-se sense assistència de tercers, no pots fer una còpia si la font original prové d'un tercer (amic o familiar per exemple). També les Universitat hauran de pagar un cànon per capítols de llibres, articles o similars que posin a la disposició dels alumnes com a material d'estudi a través de les xarxes internes i tancades.

- Mesures per assegurar una major transparència i una millor eficàcia de la gestió duta a terme per les entitats de gestió de drets de propietat intel·lectual. En aquest sentit es durà a terme un control del que fan entitats d'autors i editors ja
- Eficàcia dels mecanismes per a la protecció dels drets de propietat intel·lectual enfront de les vulneracions que puguin sofrir en l'entorn digital en línia: Els prestadors de serveis de telecomunicacions hauran de donar les dades que identifiquin als usuaris que infringeixen la llei de propietat intel·lectual. Elimina certs entrebancs a la Comissió de Propietat Intel·lectual per exigir la retirada de continguts o bloquejar webs, a més podrà tancar les pàgines espanyoles d'enllaços a continguts allotjats dins servidors a fora de Espanya, ja que castigarà les pàgines que també facin d'intermediaris.

Conclusions finals del treball

Com hem vist durant aquest treball la normativa que regula la propietat intel·lectual prové de diferents estaments tant a nivell nacional, comunitari (Unió Europea), com Internacional. A més la normativa està amb un constant canvi propiciat en gran mesura per el procés tecnològic que avança a un ritme imparabile i amb major rapidesa que la pròpia normativa pot adaptar-se.

La tecnologia és evident que ha generat grans beneficis (tant econòmics, com de qualitat i temps) als agents implicats en l'edició, distribució i creació d'obres de caràcter cultural i que per tant tenen els drets de propietat intel·lectual sobre aquestes obres. A la vegada aquesta tecnologia ha estat usada per a la societat per que pugui accedir a les obres, especialment digitals i a través d'Internet d'una manera senzilla, ràpida i econòmica. L'ús de la xarxa també ha duit una sèrie d'usos i per tant una problemàtica de conceptes no regulats que la normativa ha hagut d'anar modificant. Aquestes usos que s'han fet de les obres digitals protegides mitjançant Internet han anat xocant i estan xocant actualment contra els interessos de la indústria.

La llei de Propietat Intel·lectual ha d'emparar els legítims interessos socials de la ciutadania per accedir a la cultura, i a la vegada que els autors es vegin remunerats de forma justa perquè puguin seguir creant. Però aquesta llei cada cop va més amb la direcció de recolzar als autors i la indústria que no pas als drets d'accés a la cultura dels ciutadans. El usos dels sistemes p2p per a la compartició de continguts protegits ha agafat una transcendència o inclús una guerra entre defensors i detractors que sembla que no en sortirà ben parat cap dels dos col·lectius. Per una part els usuaris veuen com es restringeixen més els seus drets cap a l'accés cultural, criminalitzant cada cop més certes accions, i per l'altra banda la indústria i els autors semblen destinats a pressionar a les administracions competents per modificar les lleis per tal d'assegurar-se el negoci que per una part sembla no haver-se sabut adaptar als nous canvis tecnològics i als nous models de negoci.

El que pareix una via de solució més coherent es una cohesió social entre tots els estaments i agents involucrats, per tal de crear uns models de negoci que satisfaci a ambdues parts i que s'adapti als nous canvis tecnològics ja que sinó els perjudicats seran tots. Ja hi plataformes d'èxit (com la americana Netflix) en les quals els usuaris paguen una subscripció mensual (bastant reduïda) a canvi de poder disposar d'una gran quantitat de pel·lícules i sèries de televisió. Amb aquest model de negoci, tal vegada a Espanya podria ser un bon punt de partida per oferir plataformes d'aquest tipus o similars que puguin acontentar a les dues parts afectades.

Bibliografia i referències consultades

- 1- Enllaç: http://portal.unesco.org/es/ev.php-URL_ID=13646&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html
- 2- Enllaç: http://www.mcu.es/archivoswebmcu/LegislacionConvenio/legislacion/convenio_estocolmo_140767.pdf
- 3- Enllaç: http://www.wipo.int/treaties/es/ip/wct/trtdocs_wo033.html#preamble
- 4- Enllaç: http://www.wto.org/spanish/tratop_s/trips_s/t_agm0_s.htm
- 5- Tret de la base de dades del Ministeri de Cultura. Enllaç: <http://www.mcu.es/legislacionconvenio/loadSearchLegislation.do?cache=init&legislation.area.id=PROI&layout=legislacionPropIntelectual&language=es>
- 6- Wikipedia. Enllaç: <http://es.wikipedia.org/wiki/Internet>
- 7- Adobe. Enllaç: <https://www.adobe.com/es/epaper/features/drm/howdrmworks.html>
- 8- Butlletí Oficial de les Corts Generals (4 d'octubre de 2013). Enllaç: http://www.congreso.es/public_oficiales/L10/CONG/BOCG/A/BOCG-10-A-66-1.PDF
- 9- Wikipedia. Enllaç: http://es.wikipedia.org/wiki/Derecho_de_autor
- 10- Enllaç: <http://es.creativecommons.org/blog/licencias/>
- 11- Universitat de Granada. Enllaç: http://www.ugr.es/~derechosdeautor/conflictos.html#22DRMyLegislacion_CO
- 12- Apple. Enllaç: <http://www.apple.com/es/pr/library/2007/04/02Apple-Unveils-Higher-Quality-DRM-Free-Music-on-the-iTunes-Store.html>
- 13- Microsoft. Enllaç: [http://www.levelup.com/noticias/30233/UPDATE-Microsoft-eliminar-casi-todo-el-DRM-de-Xbox-One/](http://www.levelup.com/noticias/30233/UPDATE-Microsoft-eliminar%C3%A1-casi-todo-el-DRM-de-Xbox-One/)
Enllaç original : <http://news.xbox.com/2013/06/update>
- 14- Rice University. "Removal of restrictions can decrease music piracy, study suggests." *ScienceDaily*, 10 Oct. 2011. Web. 11 Jan. 2014. Enllaç: <http://www.sciencedaily.com/releases/2011/10/111007113944.htm>
- 15- Wikipedia. Enllaç: <http://es.wikipedia.org/wiki/Napster>
- 16- Cas A&M Records v. Napster, 239 F.3d 1004 [Sent. del Tribunal Apelació del 9th Cir. (California), 2001].

- 17- Gay Fuentes, Celeste., "La propiedad intelectual en el entorno digital", En Fundaci3n Alternativas, n3 82/2006:
- 18- Mor3n Lerma, Esther, "La infracci3n de los derechos de propiedad intelectual en el medio digital: aspectos penales", en la obra colectiva *Nuevos retos de la propiedad intelectual*, Aranzadi, 2009, 155-194.
- 19- FERNÁNDEZ TERUELO, J.G., *Cibercrimen, los delitos cometidos a trav3s de Internet*, Oviedo, Constitutio Criminalis Carolina, 2007, p. 101
- 20- Enllaç: <http://alt1040.com/2012/05/fallo-historico-contras-las-demandas-en-masa-por-uso-del-bittorrent-en-nueva-york-una-ip-no-identifica-a-una-persona>
- 21- Enllaç: Auto del Juzgado de Instrucci3n n3 4 de Madrid, de 12 de noviembre de 2008 (Caso Spanishare), (antecedente segundo)
- 22- Pàgina de la Moncloa. Enllaç:
http://www.lamoncloa.gob.es/ConsejodeMinistros/Referencias/_2009/refc20090813.htm#Economíasostenible
- 23- David bravo, durant Conferències del Festival Cinema San Sebastià. Enllaç:
<http://davidbravo.es/conferencias/conferencia-en-el-festival-de-cine-de-san-sebastian-tablasinde-71.html>
- 24- Enllaç: Pàgina del Ministeri de Cultura. Enllaç: <http://www.mecd.gob.es/servicios-al-ciudadano-mecd/participacion-publica/propiedad-intelectual.html>
- 25- 20minutos. Enllaç: <http://www.20minutos.es/noticia/1765120/0/ley-lassalle/reforma-de-propiedad-intelectual/descargas/#xtor=AD-15&xts=467263>

Consulta de la diferent normativa a la pàgina de "Notícias jurídicas":

- Constituci3n Espanyola: http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/constitucion.html
- LPI: http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/rdleg1-1996.html
- Codi Penal (Propietat Intel·lectual): http://noticias.juridicas.com/base_datos/Penal/lo10-1995.l2t13.html#c11s1
- LSSCI: http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/l34-2002.html
- Disposici3n Final Quarantena Tercera de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible: http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/l2-2011.t4.html#df43